

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ

R. L. Stine

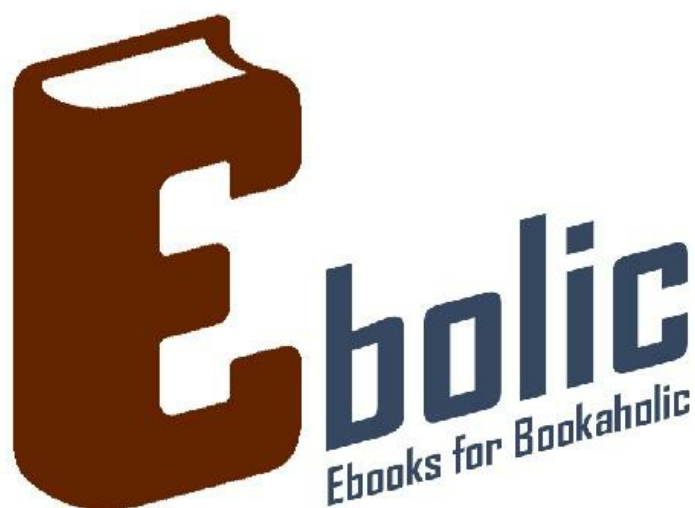
ĐÊM CỦA BẦY RỒI

Ebolic

Tác phẩm: **Đêm của bầy rối**
Nguyên tác: **Night of the Puppet People**
Thể loại: **Rùng rợn; Thiếu nhi**
Tác giả: **R. L. Stine**
Dịch giả: **Nguyễn Trọng Tuyển**
Dịch theo bản tiếng Pháp *La Nuit des pantins*
Nhà xuất bản Bayard poche, 1995
Nhà xuất bản: **Kim Đồng**
Năm xuất bản: **1999**

Dự án Ebolic #74

Chụp sách: **Chou**

Đánh máy: **Danny, Mít, Chối**

Soát lỗi: **Tornad**

Điều hành & xuất bản: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **12/12/2018**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: EbolicEbook@gmail.com

Group: [Facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [Facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>

[23](#)

[24](#)

[25](#)

— Mmmm! Mmmm! Mmmm!

Lucy Lafaye đang ra sức múa may quay cuồng để thu hút sự chú ý của đứa em gái sinh đôi.

Caro Lafaye ngược mắt lên khỏi quyển sách trên tay. Trước mắt nó không phải là khuôn mặt xinh xắn của Lucy, mà là một quả bong bóng to gần bằng đầu nó, được thổi lên từ kẹo cao su.

— Kể ra thì cũng không tồi lắm. – Caro nhận xét, mặt tỉnh bơ.

Rồi bằng một động tác bất ngờ, Caro đưa ngón tay trở chọc thẳng vào quả bóng khiến nó nổ đánh đập một cái rồi vỡ tung.

— Ô này, em làm trò gì thế! – Lucy hét lên, tức giận. Lúc này, đôi má và cái cằm xinh xinh của cô nàng dính bết toàn kẹo cao su.

Caro cười ré lên.

— Kể cũng được đấy chứ!

Lucy cau tiết giật phắt lấy quyển sách trên tay em gái rồi gập mạnh lại.

— Ô! Chị đã làm mất trang của em rồi! – Lucy reo lên như muốn chọc tức Caro. Nó biết cô em sinh đôi của mình rất ghét cái trò đó.

Caro hậm hực giật lại quyển sách. Lucy lấy tay xoa xoa vào cằm để tìm những mảnh vụn của kẹo cao su.

— Chưa bao giờ chị thổi được một quả bong bóng to như thế. – Nó nói bằng một giọng vẫn còn tức tối.

— Còn em, đã khối lần em làm được những quả bóng còn to hơn thế nhiều! – Caro bĩu môi cãi lại.

— Hai đứa buồn cười thật đấy! – Mẹ vừa nói vừa bước vào phòng và đặt một xấp vải lên giường Lucy. – Có thật cần thiết phải cãi nhau

vì một cái kẹo cao su như vậy không?

— Nhưng bọn con có cãi nhau đâu. — Caro lầu bầu. Nói rồi, nó hất mớ tóc đuôi ngựa ra đằng sau và tiếp tục đọc sách.

Cả hai chị em Lucy đều có mái tóc vàng hoe và cứng quèo. Tuy nhiên, mái tóc của Caro dài hơn, nó hay buộc tóc phía sau hay sang hẳn một bên. Lucy lại để tóc ngắn. Mái tóc là phương tiện duy nhất để phân biệt sự khác nhau giữa hai chị em Lucy; ngoài cái đó ra, cặp song sinh này có những đặc điểm tuyệt đối giống nhau. Cả hai cùng có cái trán cao, có đôi mắt xanh và tròn. Mỗi khi cười, đôi gò má của hai chị em đều hằn sâu hai cái lúm đồng tiền trông thật dễ thương. Hơn nữa, cả hai chị em đều rất dễ bị mắc cỡ, và mỗi lần như vậy, gương mặt tái tái của chúng đều nhanh chóng hồng hào hẳn lên.

— Thế nào, em xem chị đã nhặt hết được những mảnh kẹo cao su ra chưa? — Lucy vừa hỏi vừa tiếp tục miết tay vào cái cảm đã tẩy đồ của mình.

— Chưa sạch đâu. Trên đầu chị vẫn còn đấy. — Caro liếc mắt sang trả lời.

— Được đấy!

Lucy xục cả năm đầu ngón tay vào mái tóc nhưng chẳng thấy gì cả.

— Chị vẫn còn nợ em đấy nhé. Em sẽ đòi nợ vào bất cứ lúc nào đấy!
— Caro lẩm bẩm.

Lucy lại nổi khùng lên. Nó quay sang phía bà mẹ đang mài cắt mấy đôi giày vào một ngăn giá và hỏi:

— Mẹ! Khi nào con mới có phòng riêng?

— Vào dịp lễ thánh Glinglin. — Bà Lafaye trả lời.

— Lúc nào mẹ cũng nói như thế thôi. — Lucy rên rỉ.

Bà mẹ nhún vai đáp lại:

— Con thừa biết rằng chúng ta đâu có nhiều chỗ như vậy, con gái

cung của mẹ ạ.

Bà mẹ quay về phía cửa sổ. Ánh mặt trời lúc này đã lấp loáng qua tấm rèm the.

— Thời tiết thật tuyệt. Tại sao hai đứa cứ ru rú ở trong nhà như thế nhỉ?

Tuy nhiên, bà cũng phải ngừng câu nói lại bởi tiếng chó sủa inh ỏi vang lên từ dưới tầng trệt.

— Lại có chuyện gì xảy ra với con Cookie thế không biết. — Bà Lafaye cáu tiết, bởi con chó đen của bà đã liên tục sủa từ sớm tới giờ. — Hay là các con lại thả nó ra rồi đấy?

— Xì! Con đâu có động chạm gì tới nó. — Caro lại lăm bằm, mắt vẫn dán vào quyển sách.

Bà Lafaye đưa tay chống nạnh gợi ý:

— Hay là hai đứa lấy những cái xe đạp được tặng hôm sinh nhật mà đi chơi có được không? Đó là những phương tiện tuyệt đối cần cho các con đấy. Từ hôm sinh nhật đến giờ, hai cái xe đạp vẫn không hề nhúc nhích ra khỏi cái nhà xe, đúng không nào?

— Được rồi, bọn con đồng ý. Không cần thiết phải chế nhạo bọn con như vậy, mẹ ạ.

Caro đứng dậy, vươn vai rồi quẳng quyển sách lên giường.

— Em thấy thế nào? — Lucy quay sang hỏi Caro.

— Em thấy hay đấy. Ta sẽ tới xem Kevin ở đó hay không. — Caro nhú mày trả lời.

Lucy chạy trước ra phía cửa, nó vừa chạy vừa kêu toáng lên:

— Kẻ đến chậm nhất sẽ là đồ vô dụng nhất!

Mặt trời đã chếch lên quá cao báo hiệu một buổi chiều sắp tới. Tiết trời hôm nay khô và yên lặng. Khắp bầu trời không có lấy một đám

mây. Con Cookie nhảy như điên và không ngừng kêu lên ăng ăng.

Thời tiết đang mùa xuân nên hai chị em Lucy mặc rất nhẹ nhàng. Caro đi về phía nhà xe. Đang đi, nó chợt dừng lại đột ngột và nhìn sang cái tòa nhà xây dở bên cạnh.

— Nhìn kìa, các bức tường đã cao thế kia rồi cơ mà. – Nó nói với cô chị.

— Ngôi nhà mới này được xây nhanh như hóa đại ấy nhỉ!

Đám công nhân mới chỉ bắt đầu công trình này vào mùa đông. Mới tới tháng Ba người ta mới đổ xong móng nhà. Vậy mà bây giờ các bức tường đã được dựng lên đâu ra đấy cả rồi. Ngôi nhà đang mọc lên giữa một đồng nào gạch ngói, nào vôi vữa, sỏi cát và đủ các loại máy móc xây dựng khác.

— Hôm nay người ta nghỉ làm hay sao ấy. – Caro lẩm nhẩm khi hai chị em đang tiến gần đến ngôi nhà.

— Theo em thì ai sẽ là người dọn tới ở ngôi nhà này? – Lucy hỏi. – Có thể là một cậu bé đẹp trai cùng tuổi với chúng ta! Cũng có thể là một cặp sinh đôi nào đó cũng nên!

— Xi! – Caro bĩu môi đáp lại. – Cặp sinh đôi á? Chị lại còn định như vậy nữa à? Em thì em không thể tin rằng hai chị em mình lại có cùng một gia đình cơ đấy!

Lucy đã quen với những lời châm chọc của cô em gái. Đối với hai chị em Lucy, được làm một cặp sinh đôi quả là một hạnh phúc vô biên nhưng nhiều khi cũng có những vấn đề thật oái oăm.

Cả hai chị em có rất nhiều cái chung – từ đặc điểm ngoại hình, quần áo, giày dép cho tới phòng ngủ... – tất cả những thứ đó làm chúng gần gũi nhau hơn so với những cặp chị em khác nói chung. Nhưng cũng chính bởi giống nhau như hai giọt nước nên hai chị em đã không thể thường xuyên kiểm chế được những lần cãi cọ hay châm biếm nhau chỉ vì những chi tiết vụn vặt, không đâu vào đâu cả.

— Chẳng có ai cả. Ta thử vào đó xem sao đi! – Caro đề nghị.

Lucy cùng em gái men theo mép vườn vào trong. Trên cây tiêu huyền cụt có một con sóc đang hốt hoảng nhìn hai cô bé rồi nhảy đi mất biến. Hai chị em rẽ những bụi rậm thấp dưới gối ra mà đi. Sau khi leo qua những đồng gỗ và gạch vụn nằm ngổn ngang trên đường, hai chị em đặt chân tới một mảnh bê-tông khá rộng. Người ta đã đóng chặt một miếng nhựa dầy trước lối vào mà sau này sẽ biến thành cửa ra vào của ngôi nhà. Lucy nhấc một góc miếng nhựa lên và cả hai chị em lần lượt bò vào bên trong. Bên trong ngôi nhà vừa tối lại vừa lạnh lạnh; nền nhà lúc này được chắt ngổn ngang những thanh, mẫu gỗ vụn. Các bức tường đều đã được trát vữa cần thận song vẫn chưa có chỗ nào được sơn cả.

— Cần thận đấy! Vừa đi phải vừa để ý dưới đất! – Caro vừa nói vừa chỉ tay vào những cái đinh to bụi nằm lẫn lóc dưới đất. – Nếu giẫm phải nó, chị sẽ bị nhiễm uốn ván và toi mạng đấy.

— Lúc đó chắc em phải vui lắm đấy nhỉ!

— Em không muốn chị phải đi đòi nhà ma. – Caro cười nhạo. – Em chỉ muốn chị bị...

— Rất hân hạnh! – Lucy châm biếm đáp lại.

Caro bỗng dừng lại rồi hít một cái thật dài:

— Sao mà em thấy thích cái mùi mùn cưa thế không biết! Chắc cái đồng kia toàn là gỗ thông.

Hai chị em đi qua lối cửa để vào thăm gian bếp.

— Em có tin rằng có điện ở trong đó không? – Lucy vừa hỏi vừa chỉ tay vào một cuộn dây màu đen treo lủng lẳng ở trên trần.

— Thì chị cứ thử chạm tay vào đó xem. – Caro nói.

— Em thử trước đi!

Caro nhún vai từ chối. Nó đang định lên tầng một chơi thì bất chợt

có một tiếng động vang lên từ đâu đó. Nó tròn mắt ngạc nhiên.

— Ê? Ở đây còn có ai đấy?

Lucy đứng như phỗng ở giữa phòng. Cả hai dòng tai lên nghe ngóng.

Im lặng. Rồi cả hai chị em đều nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhẹ, gấp gáp, rất gần, ở trong ngôi nhà.

— Ta chuồn thôi! – Caro thì thầm.

Lucy nhanh chân chạy ra lối cửa và bò dài xuống dưới tấm nhựa bịt ở ngoài. Nó nhảy xổ ra chỗ đất trống rồi chạy thẳng về phía vườn nhà mình.

Caro dừng lại chỗ mảng bê tông rồi quay lại nhìn ngôi nhà.

— Ê! Nhìn kia!

Một con sóc vừa xuất hiện trên bờ cửa sổ của ngôi nhà. Nó nhảy tót xuống đồng gạch vụn rồi tất tưởi chạy một mạch tới chỗ cây tiêu huyền trong vườn nhà Lafaye.

Caro cười ré lên:

— Đó chỉ là một con sóc gốc ghếch thôi mà.

Lucy dừng lại bên những bụi cây dại, nó ngoái lại hỏi:

— Em có chắc thế không?

Nó chần chừ đưa mắt lên nhìn những ô cửa sổ của ngôi nhà mới xây. Đó đúng là một con sóc khốn kiếp. Lucy đảo mắt nhìn xuống, nó hết sức ngạc nhiên khi không thấy Caro ở đâu nữa.

— Ê! Em chạy đi đằng nào rồi?

— Em đang ở đây. Em vừa tìm thấy cái này hay lắm!

Phải mất tới nửa phút đồng hồ Lucy mới biết cô em gái đang ở đâu. Caro đang lúi húi đằng sau một thùng rác đen sì đặt ở cuối vườn. Hình như nó đang lục bới cái gì đó thì phải.

— Có cái gì ở trong đó thế? – Lucy kêu lên.

Caro như không nghe thấy gì, nó vẫn tiếp tục bói.

— Em đang làm cái gì thế? – Lucy hỏi to hơn.

Caro vẫn không trả lời. Nó đang từ từ lôi một cái gì đó ra khỏi thùng rác rồi nâng bổng cái vật đó lên trên cánh tay. Hai cánh tay và hai cẳng chân vật đó ngo nguậy, vung vẩy một cách yếu ớt. Lucy nhận ra một cái đầu có mái tóc màu nâu.

Nó là cái gì mà lại có cả đầu, cả tay và chân như vậy nhỉ?

— Ôi, không! – Lucy hét lên sợ hãi, và vội vàng đưa hai tay lên che mặt.

Một đứa trẻ chẳng?

Lucy sợ nấc lên khi thấy Caro nhấc hẳn cái vật đó ra khỏi thùng rác. Lúc này nó mới có dịp nhìn rõ bộ mặt của cái đồ bỏ đi ấy. Đó là một khuôn mặt cứng nhắc, có hai con mắt nằm cách xa nhau. Nhìn từ xa, Lucy thấy hình như nó đang mặc trang phục màu xám thì phải. Hai cánh tay và hai cẳng chân của nó vừa đang lủng lẳng, lại vừa tro tro ra.

— Caro! Có phải... nó đã... đã chết rồi không? – Lucy sợ hãi hỏi, cổ nó như khô lại.

Nó bước lại gần phía cô em gái, trống ngực bắt đầu đập loạn lên.

Lúc này, cô bé Caro buống bình đang nâng niu cái tạo vật bất hạnh đó trên tay với vẻ mặt hơn hờ.

— Nó chết rồi à? – Lucy hỏi lại trong tiếng thở gấp gáp. Nó thực sự không hiểu vì sao Caro tự nhiên cười ré lên.

— Không phải thế, nhưng nó cũng không còn sống nữa! – Cô em gái khoái trí trả lời.

Cho đến tận bây giờ Lucy mới chợt nhận ra rằng đó không phải là một đứa trẻ, nó reo lên:

— Thì ra là vậy! Đó là một con búp bê!

Caro lại nâng cái vật đó lên đầu cánh tay.

— Đây là một con rối nói bằng bụng chứ không nói ra ở miệng. Có ai đó đã quẳng nó vào thùng rác. Bây giờ thì chị rõ rồi chứ, Lucy? Trông nó cũng có vẻ mới đấy chứ.

Caro quay ngược cái hình nộm đó lại, rồi tìm cái tay quay ở đằng lưng nó để điều khiển cho đôi môi nó mấp máy cử động.

— Ta là một cậu bé thực sự đây! – Caro nói thay con rối. Nó nói

bằng một giọng the thé, trong khi hai hàm răng sát lại, cố không để cho cặp môi cử động.

— Trông rõ là đồ ngố! – Lucy ngược mắt lên trời, miệng lẩm bẩm.

— Chị ngố thì có! – Caro giả giọng con rối đáp lại. Khi nó lôi sợi dây nhỏ ở lưng thứ đồ chơi ấy thì đôi môi gỗ cứ há ra và khép lại trong những tiếng kêu răng rắc khô khốc. Mò mẫm một lát nữa, Caro tìm thêm được một đầu dây dùng để điều khiển đôi mắt con rối.

— Chắc phải có hàng tấn vi trùng ở trong đó! Caro, vút nó đi mau!
– Lucy nhăn mặt nhận xét.

— Không hề gì, em sẽ giữ nó lại! – Caro trả lời và lấy tay xoa đầu con rối.

— Chị ấy sẽ giữ em lại! – Con bé giả giọng búp bê nói tiếp.

Lucy kiểm tra con rối bằng ánh mắt đầy nghi ngờ. Đó là một hình nộm có mái tóc được sơn tịt lên một cái đầu được làm bằng gỗ. Đôi mắt xanh của cu cậu chỉ có thể đảo ra xung quanh nhưng lại không chớp được. Đôi môi gỗ sơn màu đỏ tươi càng làm cho nụ cười của nó thêm bí hiểm. Tuy nhiên, môi dưới của nó đã bị hỏng nên chẳng còn liên quan gì nữa tới phần môi trên.

Con búp bê được khoác lên người một thứ vải chéo màu xám và một cái cổ áo sơ mi trắng. Cái cổ áo không gắn với thân áo sơ mi mà lại gắn trực tiếp tới thân người cũng được làm bằng gỗ và sơn trắng. Hai chiếc giày da nâu to tổ bố được gắn liền với hai cẳng chân khẳng khiu và không có khớp gối.

— Ta tên là Clac-Clac. – Caro lại nói theo giọng rối trong khi tay nó giật giây khiến cho miệng con rối há ngoác ra.

— Đúng là đồ ngố! Tại sao lại gọi là Clac-Clac? – Lucy lắc đầu hỏi vặn lại.

— Lại đây, ta sẽ tặng mi một cái tát âu yếm nhất! – Caro tiếp tục bóp méo giọng đi và cố gắng nói mà không mấp máy môi. Lucy lăm

bâm:

— Thế nào, em có định đi chơi bằng xe đạp không thì bảo?

— Mi lại sợ không gặp được cậu bé Kevin của mình chứ gì? – Caro tiếp tục nói bằng giọng của Clac-Clac.

— Hãy dẹp cái trò bắn thủ ấy đi! – Lucy bắt đầu cáu.

— Ta không phải là đồ bắn thủ. Chính mi mới là người như vậy thì có! – Caro vẫn nói bằng cái giọng the thé giả tạo ấy trong khi tay nó cứ liên tục giật dây khiến cho đôi mắt Clac-Clac quay lên quay xuống điên đảo.

— Mối em vẫn động đậy kia kìa. Trông em nói chẳng giống một kẻ nói từ bụng ra tí nào cả. Caro tội nghiệp của chị ạ.

— Em sẽ cố gắng cải tiến thêm.

— Em định giữ nó lại thật đấy à?

— Đúng thế! Em rất yêu Clac-Clac. Em thấy nó thật sự xinh xắn. – Caro vừa trả lời vừa ôm chặt con búp bê vào người.

— Ta là người rất xinh xắn. Chính chị của mi mới là đứa xấu mềng. – Caro lại tiếp tục trò đùa với con rối của mình.

— Im ngay! – Lucy bực mình nói.

— Chị im đi thì có! – Caro – Clac-Clac vẫn tiếp tục giọng the thé của mình.

— Tại sao em lại định giữ lấy cái đồ bắn thủ ấy? – Lucy hỏi lại khi hai chị em đã bước ra ngoài phố.

— Lúc nào em cũng rất thích múa rối. Chị còn nhớ những con rối ngày trước em có không? Em đã vui chơi với chúng hàng tiếng đồng hồ không biết chán. Em đã cho chúng diễn theo những vở kịch thật sự.

— Chị cũng vậy, lúc nào chị cũng rất yêu các con rối. – Lucy nhớ lại

chuyện cũ.

— Đúng rồi, chị luôn là người làm rối tung rối mù các sợi dây điều khiển lên, đúng không nào? Chị thật sự chẳng có khiếu chút nào cả. — Caro chế giễu cô chị.

— Nhưng em định sẽ làm gì với con búp bê này?

— Em cũng chẳng biết nữa. — Caro ưu tư trả lời. — Có thể em sẽ cho nó đi biểu diễn. Em đánh cuộc với chị rằng em có thể kiếm ra tiền đấy. Em sẽ cùng con rối đi biểu diễn. Em cũng sẽ tham gia các ngày hội của bọn trẻ. Sẽ cùng nó đi dự sinh nhật! Sẽ bắt nó phải kiếm ra một ít tiền!

Lucy cười ré lên.

Hai chị em tản bộ dọc phố về nhà. Caro vẫn ôm Clac-Clac trên tay.

— Nó làm chị sợ đấy! — Em nên quăng nó lại vào thùng rác thì hơn.
— Lucy vừa nói vừa co chân đá vào một hòn sỏi to tướng trên đường.
— Không hề gì.

— Không có vấn đề gì đâu. — Caro nhún vai trả lời bằng giọng của Clac-Clac. Chính mi mới là người nên vào đấy thì có!

— Con rối của em quý báu ghê nhỉ!

Caro cười ngặt nghẽo:

— Đừng có nhìn em như vậy! Nếu chị không bằng lòng thì chỉ cần không động chạm gì tới nó là xong.

Lucy cau mày lại.

— Chị đúng là đồ đồ ky. — Caro tiếp tục. — Chính em là người tìm thấy nó chứ không phải chị.

Lucy định cãi lại thì chợt có giọng nói của ai đó vang lên cắt ngang suy nghĩ của nó. Đó là giọng của hai chị em nhà Marlow mà hai chị em Lucy thường trông thấy chúng vào các buổi chiều tối. Hai chị em Marlow đang chạy vội về phía hai cô bé.

— Cái gì ở trên tay Caro thế? – Anne Marlow chỉ vào con búp bê.

Nó có nói được không? – Thằng Benjamin hỏi tiếp, nó không dám tiến lại gần.

— Xin chào! Ta là Clac-Clac! – Caro trả lời thay con rối.

Nó đặt con rối ngồi lên một cánh tay rồi rung rung cho chân con rối xoay lung lẳng.

— Chị tìm thấy nó ở đâu thế? – Anne hỏi.

— Thế mắt nó có cử động được không? – Benjamin vẫn đứng từ xa hỏi.

— Thế đôi mắt của em có cử động được không? – Caro hỏi vặn lại.

Hai đứa bé thi nhau cười ngặt nghẽo. Benjamin quên cả sự e ngại của mình, nó tiến lại gần Caro và nắm lấy bàn tay Clac-Clac.

— Oái! Cậu nắm chặt quá! – Con rối kêu lên.

Benjamin giật mình buông tay nó ra. Rồi cả hai chị em nó lại cười ré lên.

— Ah! Ah! Ah! – Clac-Clac cười bắt chước, đầu nó đảo qua đảo lại, miệng mở rộng ngoác ra.

Tất cả lũ trẻ cùng cười phá lên.

Cô bé Caro có vẻ rất hài lòng về sự phản xạ này của con rối. Nó liếc mắt nhìn cô chị mình. Lucy đang ngồi ôm đầu ở bờ vĩa hè, nó có vẻ ghê ghê về cái trò đùa của cô em gái.

“Chị ấy đang đổ kị đấy. – Caro tự nhủ. – Chị ấy biết rằng bọn trẻ đã thực sự đánh giá cao con rối, rằng rõ ràng chúng nó chỉ quan tâm tới mình thôi. Chị ta đang hoàn toàn đổ kị với mình. Mình sẽ kiên quyết giữ lại con Clac-Clac này!” Caro đã quyết định như vậy, mặt nó lộ rõ vẻ đắc thắng. Nó nhìn thẳng vào đôi mắt của con búp bê. Nó rất ngạc nhiên khi có cảm giác rằng con rối cũng như đang nhìn lại nó bằng một ánh mắt thực sự có hồn và rằng con rối cũng như đang nở

một nụ cười đồng tình với suy nghĩ của nó.

— Ai vừa gọi điện thoại thế con? – Ông Lafaye hỏi con gái.

Caro ngồi vào bàn và trả lời:

— Bà Marlow ở dưới phố ba ạ.

— Bà ấy định nhờ con giữ trẻ à? – Bà Lafaye hỏi thêm vào.

— Không ạ. – Caro trả lời. – Bà ấy muốn con tới góp vui cho lễ sinh nhật của cô con gái Anne cùng với Clac-Clac của con.

— Đúng là việc làm đầu tiên của con nhé! – Ông Lafaye vừa cười vừa nói với Caro.

— Anne và Benjamin rất khoái Clac-Clac của con, chính chúng đã năn nỉ bà Marlow gọi con đấy. Bà ấy hứa sẽ trả con hai mươi đô la cho buổi biểu diễn đầu tiên này.

— Kế cũng tuyệt đấy chứ! – Bà mẹ reo lên và đưa cái liễn sa lát cho chồng.

Thế là đã một tuần trôi qua kể từ ngày Caro phát hiện được Clac-Clac trong thùng rác. Ngày nào cũng vậy, cứ mỗi buổi tan trường về là con bé lại chui vào phòng chơi với con rối hàng tiếng đồng hồ. Nó nhắc đi nhắc lại nhiều câu nói, tập nói mà không mấp máy môi, rồi sáng tạo ra nhiều vở kịch của riêng mình. Trong khi đó Lucy lại luôn miệng nói rằng đó chỉ là những chuyện vớ vẩn và vô bổ. Nó thường nhắc lại một câu nói mỗi khi từ chối tham gia các vở kịch của cô em gái:

— Chị thật không thể tin được rằng em lại là một kẻ vô dụng như thế.

Nhưng hôm thứ sáu, khi Caro mang Clac-Clac đến trường chơi, Lucy đã bắt đầu thay đổi thái độ.

Trong lúc Caro cho Clac-Clac nói giữa một lũ trẻ đang tò mò đứng

xung quanh. Lucy khoanh tay đứng quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra, nó cứ tưởng cô em gái mình rồi sẽ biến thành trò cười. Nhưng sự việc lại diễn ra ngoài sức tưởng tượng của Lucy. Nó không ngờ lũ trẻ lại khoái trí đến thế. Chúng đã thực sự tìm được niềm vui ở con rối Clac-Clac. Thậm chí cả Kevin Martin – cậu bé mà Lucy thích – cũng thấy Caro thực sự có tài.

Khi trông thấy Kevin và lũ trẻ cười sằng sặc như điên, Lucy bắt đầu phải suy nghĩ. Trở thành một kẻ nói tiếng như từ trong bụng ra đầu phải là một ý nghĩ xấu đến thế. Và hơn nữa, việc làm đó lại còn kiếm ra tiền nữa chứ, Caro sẽ không chỉ nhận được hai mươi đô la ở đám sinh nhật của Anne Marlow, mà chắc chắn thế nào cũng sẽ có người mời nó tới chỗ khác, và như vậy nó sẽ kiếm được nhiều hơn nữa.

Tối hôm đó, sau bữa ăn, hai chị em sinh đôi phải cùng nhau đi rửa bát. Xong việc, Caro xin phép ba mẹ được chơi với con rối Clac-Clac, bởi nó vừa mới sáng tác được một cảnh mới.

Sau đó, nó chạy vội đi tìm con búp bê của mình.

Ông bà Lafaye đang ngồi nói chuyện ở trong phòng khác.

– Chưa biết chừng sẽ có ngày con Caro trở thành một ngôi sao truyền hình cũng nên! – bà Lafaye nói đùa.

– Cũng có thể. – Ông Lafaye đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ.

Con Cookie không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao cũng cất tiếng sửa ầm ĩ, nó quấy đuôi lung tung rồi nhắng nhít nhảy lên đi văng, ngồi xen vào giữa hai ông bà Lafaye.

– Cookie, mày thừa biết rằng mày không có quyền trèo lên đây cơ mà. – Bà Lafaye vừa nói vừa thở dài, tuy nhiên bà cũng không làm gì để đuổi con chó xuống.

Lucy đang ngồi ở bậc cầu thang cách chỗ ông bà Lafaye không xa. Mặt nó cúi gằm xuống, hai tay chống cằm.

– Lucy à, hôm nay ba thấy con có vẻ không vui.

— Thế con có thể có một con rỗi khác được không ba? – Lucy hỏi trong tiếng thở dài.

Thật ra Lucy cũng không có ý định đặt ra câu hỏi này từ trước. Tự nhiên nó buột miệng hỏi thế thôi. Caro đang đi từ trên xuống, tay ôm Clac-Clac.

— Mọi người đã sẵn sàng chưa ạ? – Nó hỏi, rồi đặt một cái ghế tựa ra giữa phòng khách và ngồi lên trên.

— Thế nào, như vậy có được không ba? – Lucy năn nỉ.

— Con cũng muốn có một con rỗi ư? – Bà Lafaye ngạc nhiên hỏi.

— Chị ấy muốn gì cơ ạ?

Caro vẫn chưa hiểu gì cả.

— Lucy cũng muốn có một con rỗi.

— Mặc kệ chị ấy. – Caro giận dỗi đáp lại. Tại sao lúc nào chị ấy cũng muốn là bản cóp-pi của con?

— Nhưng cái đó làm cho chị vui. – Lucy mặt đỏ tía tai cãi lại. – Nếu em có thể làm như vậy thì chị cũng có thể làm như vậy.

— Chị đúng là một bản cóp-pi dơ bẩn. Tại sao chị không lên chơi với bộ sưu tập trang sức của chị đi? Đó mới là đồ chơi của chị. Còn con rỗi là trò chơi của riêng em.

— Nào, lại bắt đầu chí chóc rồi đấy. Các con không nên cãi nhau chỉ vì một con rỗi như vậy. – Bà Lafaye hòa giải.

Tuy nhiên, Lucy vẫn chưa chịu chấm dứt câu chuyện.

— Con tin chắc rằng con sẽ biểu diễn trò này còn hay hơn cả nó. Caro thực sự không hài lòng lắm.

— Đó không phải là điều mà người khác vẫn nghĩ. – Caro cãi lại.

— Lucy à, cái mà con vừa nói thật chẳng hay chút nào. – Bà Lafaye nói khô khốc.

— Đành rằng là như vậy, nhưng nếu Caro có một con rồi, thì việc con cũng có một con đâu có gì bất thường hả mẹ? – Lucy đáp lại.

— Đúng là đồ bất chúc không biết ngượng! – Caro lắc đầu nhắc lại. Suốt cả tuần vừa rồi, chị đã chẳng luôn mồm chê em là đồ vô dụng là gì. Nhưng em cũng thừa biết tại sao chị lại thay đổi ý kiến nhanh đến như vậy. Chị bực tức là tại em, chứ không phải chị, đã kiếm ra tiền.

— Ba muốn rằng các con phải dừng ngay cuộc cãi vã đau đầu này đi. – Ông Lafaye chán chường nói.

— Vậy thì con có thể có một con rồi khác được không ba? – Lucy gắng hỏi một lần nữa.

Ông Lafaye quay sang nhìn vợ rồi nói:

— Nhưng mà nó đắt lắm! Một con rồi tốt bây giờ cũng phải hơn một trăm đô la. Nói thẳng ra thì đây chưa phải là lúc chi tiêu theo kiểu đó...

— Thế tại sao hai đứa lại không thể cùng chơi với Clac-Clac được nhỉ? – Bà Lafaye gợi ý.

Caro mở miệng phản đối ngay lập tức.

— Cả hai con đều đã từng chia sẻ nhiều thứ. Vậy thì tại sao lại không thể chia sẻ Clac-Clac được cơ chứ?

— Nhưng, mẹ... – Caro bắt đầu mếu máo.

— Một ý kiến tuyệt vời đấy. – Ông Lafaye ngắt lời Caro và quay sang Lucy nói. – Các con sẽ thay nhau chơi với con rối mỗi đứa một lúc. Trong thời gian đó, một trong hai đứa sẽ tạm thời không để ý tới chuyện đó nữa. Nếu như không phải cả hai...

Lucy đi về phía Caro và giơ tay ra định cầm lấy con rối.

— Con sẽ không thấy phiền phức gì khi phải chơi chung một con rối đâu. – Nó vừa nói vừa điềm nhiên nhìn em gái xem con bé có đồng

ý hay không. – Chị có thể chơi với nó đúng trong một phút được không?

Caro càng ghì chặt lấy con rối. Bất chợt, con rối ngửa đầu ra đằng sau rồi mấp mấy môi.

– Hãy rút đi, Lucy! – Clac-Clac lải nhải bằng một giọng khàn khàn.
– Biến đi cho thoáng, đồ tồi tàn!

Và trước khi Lucy kịp lùi lại, Clac-Clac đã nhanh chóng vung tay lên và bộp thẳng vào người cô nàng một cái khá mạnh.

— Ái!

Lucy hét lên, lùi lại, hai má nóng ran:

— Caro, trả nó cho chị đây! Em đã làm đau chị rồi đấy!

— Em? Em chẳng làm gì cả! Đấy là do Clac-Clac chứ!

— Đừng có làm cái trò ngu ngốc như vậy! Em đã làm chị đau thật rồi đấy! – Lucy vừa phàn nàn vừa xoa tay vào má.

— Nhưng không phải em làm! – Caro vừa nhắc lại vừa quay đầu Clac-Clac về phía cô chị. – Tại sao mày lại độc ác với chị Lucy như vậy?

Ông Lafaye đứng bật dậy.

— Hãy dừng ngay cái trò ngu ngốc ấy lại và xin lỗi chị đi. – Ông ra lệnh.

Caro hạ thấp đầu Clac-Clac xuống rồi nói giả giọng búp bê:

— Em xin lỗi.

— Không được, con phải nói bằng chính giọng của mình. – Ông Lafaye khoát tay nói bằng một vẻ cương quyết. – Không phải Clac-Clac đã làm Lucy đau, mà là chính con đã làm cái chuyện ấy.

— Vâng ạ, vâng ạ. – Caro đỏ mặt lấm bầm, nó không dám nhìn thẳng vào mặt Lucy. – Em xin lỗi. Này, chị cầm lấy đi!

Caro vừa nói vừa quẳng Clac-Clac vào tay cô chị. Bất ngờ vì sức nặng của con búp bê, Lucy chới với suýt ngã.

— Thế bây giờ chị phải làm sao đây?

Caro nhún vai rồi chạy tới ngồi cạnh mẹ trên đi-văng.

— Tại sao con cứ thích gây ra rắc rối đến như vậy? – Bà Lafaye nghiêng người sang thì thầm với con gái.

Caro lại đỏ ửng mặt lên.

— Clac-Clac là của con! Chẳng lẽ không bao giờ con có thể có một cái gì đó cho riêng mình à?

Ông Lafaye đang ngồi trên một chiếc ghế bành ở bên kia phòng, nói với sang:

— Mấy con bé này, lúc thì rất đáng yêu, lúc thì rất đáng ghét, thật chẳng hiểu...

— Làm như thế nào cho môi nó mấp mấp được đây? – Lucy vừa hỏi vừa xoay lưng con rồi lại kiểm tra.

— Ở khe áo vét phía sau có một sợi dây nhỏ đấy. – Cô em gái miễn cưỡng chỉ dẫn. – Chị chỉ việc giật dây là được.

“Mình không muốn Lucy động chạm tới Clac-Clac. – Caro hậm hực suy nghĩ. – Mình không muốn chia sẻ đồ chơi ấy. Tại sao mình lại không thể có một cái gì đó của riêng mình được cơ chứ? Tại sao chị ấy cứ phải bắt chước mình nhỉ?”

Caro hít một hơi thật sâu cho con giận nguôi bớt đi.

Đêm đó, trong khi nằm ngủ, Lucy đã phải giật mình ngồi bật dậy khỏi giường. Nó vừa trải qua một cơn ác mộng. Tỉnh dậy rồi mà tim nó vẫn còn đập thình thịch. Nó đã bị theo đuổi. Nhưng cái gì theo đuổi, và ai đã theo đuổi nó? Nghĩ mãi mà nó không nhớ ra được điều gì.

Nó đảo mắt nhìn quanh căn phòng mờ tối, chờ đợi nhịp đập của con tim dịu bớt đi. Không khí trong phòng lúc này thật là ngột ngạt, mặc dù cánh cửa sổ kia đã mở toang.

Caro vẫn đang ngủ say ở giường bên, ngáy nhè nhẹ, đều đều, miệng hé mở, mái tóc che nửa khuôn mặt.

Lucy liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt trên cái bàn con nằm giữa hai cái giường giống hệt nhau của chị em nó. Bây giờ đã là gần ba giờ

sáng. Lúc này nó cảm thấy chẳng buồn ngủ tí nào nữa. Dư âm của cơn ác mộng vẫn còn chưa tan biến hết.

Nó vẫn còn cảm thấy khó chịu, sợ hãi và gáy vẫn còn nóng ran như thể nó vẫn đang trong cơn hiểm nguy ấy.

Lucy đập nhẹ cho phòng cái gối lên và đặt vào đầu giường. Nhưng cũng vừa lúc ấy, đôi mắt nó chợt như vừa bị cái vật lơ mờ nào đó thu hút.

Có ai đó đang ngồi lưng lửng trên chiếc ghế bành trước cửa sổ căn phòng. Có ai đó đang nhìn nó thì phải.

Nó nín thở, căng mắt ra nhìn. Thì ra đó là Clac-Clac. Con rối đang tắm mình trong ánh trăng. Chính cái ánh trăng màu xanh nhạt ấy đã làm cho đôi mắt rối sáng long lanh. Con rối đang ngồi nghiêng đầu một cách quái đản sang bên phải, một tay nó đặt lên gối ghế bành. Clac-Clac đang mở miệng cười giấu cợt và nó có vẻ như đang nhìn thẳng mặt Lucy.

Lucy cũng nhìn thẳng vào mặt con rối để quan sát biểu hiện của con búp bê gỗ này. Rồi không cần nghĩ ngợi, thậm chí cũng chẳng cần tính toán, Lucy lặng lẽ rời khỏi giường. Nó suýt ngã bò ra vì mắc chân vào mảnh vải phủ giường. Sau khi đứng thẳng dậy, nó quyết định bước qua căn phòng, về phía cửa sổ.

Clac-Clac vẫn đang ngược mắt nhìn nó. Nụ cười trên môi con rối có vẻ rộng mở hơn khi Lucy cúi người xuống. Nó thò tay ra và sờ lên mớ tóc gỗ. Con búp bê có một cái đầu trơn lóc, cái đầu trơn đó còn trơn hơn so với Lucy đã tưởng tượng...

Lucy bỗng rụt tay lại như vừa phải bỏng.

Tiếng động đó là cái gì thế nhỉ? Clac-Clac cười nhạo ai không biết? Hay nó đang chế nhạo Lucy?

Không. Dứt khoát là không phải như vậy. Lucy vừa chợt nhận ra rằng đó chỉ là ảo giác do hơi thở gấp của nó gây ra mà thôi. "Tại sao

mình lại đi sợ một con búp bê ngu ngốc như vậy nhỉ?” – Nó nghĩ thầm.

Đằng sau nó, Caro đang lăm bằm mê ngủ và cựa quậy, trở mình sang một bên.

Lucy nhìn vào đôi mắt to tròn của Clac-Clac. Đôi mắt ấy vẫn đang lấp lánh trong bóng tối lơ mờ. Nó đang hy vọng đôi mắt ấy sẽ chớp lên, chớp xuống.

Rồi tự nhiên nó lại cảm thấy mình là kẻ thật ngốc nghếch. “Đó chỉ là một con rối gỗ thôi mà”. – Nó vừa tự nhủ vừa đưa tay đẩy thẳng vào người con rối. Cái thân hình cứng đờ của con rối đổ vật sang một bên. Cái đầu gỗ khê kêu bộp lên một tiếng khi va phải gối ghế bành.

Lucy nhìn con rối bằng một vẻ thỏa mãn đến kỳ lạ. Nó có cảm tưởng như vừa dạy được cho con rối một bài học nhớ đời. Lúc này nó lại muốn đi ngủ tiếp. Vì vậy, nó đứng thẳng dậy và bước về phía giường mình.

Tuy nhiên, vừa bước được một bước nó bị ai đó nắm chặt lấy cổ tay.

— Ồi!

Lucy giật mình kêu lên. Nó cảm thấy cổ tay mình đang bị siết chặt hơn. Thì ra đó là bàn tay của Caro. Không hiểu con bé đã dò dẫm ngồi dậy từ lúc nào.

Lucy giật mạnh cánh tay ra khỏi bàn tay cô em gái. Dưới ánh trăng, nó nhận ra Caro đang cười nó bằng một nụ cười ma mẫn.

— Chị lại vừa dính thêm một vố nữa nhát!

— Em mà cũng đòi làm cho chị sợ à! – Lucy ấp úng cãi lại bằng một giọng run run.

— Chị cứ nói thế! Vừa rồi chị chẳng giật mình bắn ra xa ba mét đó là gì! Đúng là chị đã tưởng mình bị một con rối nắm lấy tay!

— Không đúng! – Lucy chữa nguỵng và nhảy tót lên giường.

— Thế chị định làm gì mà đứng lên như vậy? Chị định làm gì với Clac-Clac?

— Chị bị ác mộng. Chị đã đứng lên để nhìn qua cửa sổ. Tất cả chỉ có thế thôi... – Lucy trả lời.

Caro cười nhạo.

— Chắc là chị đã trông thấy cái đầu mà chị vừa mê thấy rồi đấy nhỉ.

— Chị đang buồn ngủ. Hãy để cho chị được yên.

Lucy vừa nói vừa kéo chân lên trùm đầu.

Caro đặt lại con rối ở vị trí ngồi như cũ. Sau đó, nó quay trở lại giường nằm và tiếp tục cười thầm về chuyện vừa làm cho cô chị phải sợ.

Lucy xếp lại gối và liếc nhìn ra phía cửa sổ. Thân hình con rối bị bóng tối che lấp đi một nửa. Nhưng đôi mắt của nó vẫn cứ tỏa sáng

lấp lánh. Và con rồi tiếp tục nhìn Lucy như muốn nói điều gì.

“Tại sao nó lại có một nụ cười như vậy nhỉ?” – Lucy tự hỏi.

Nó kéo lại tấm vải trải giường rồi nằm xoay lưng ra ngoài để tránh cái nhìn đó. Nhưng dù vậy, nó vẫn không sao thoát khỏi được cái cảm giác của một kẻ bị quan sát. Ngay cả lúc trùm chăn kín đầu hay nhắm mắt lại, nó vẫn như đang nhìn thấy nụ cười quái dị và đôi mắt không bao giờ chớp của con rối. Clac-Clac vẫn đang nhìn xoáy vào nó. Vẫn đang nhìn và vẫn liên tục nhìn.

Nó chìm vào một giấc ngủ mỗi một và lại bị kéo vào một cơn ác mộng mới. Nó mê thấy ai đó đang đuổi theo nó. Có ai đó rất nguy hiểm. Nhưng người đó là ai?

Chiều thứ hai, hai chị em Lucy phải ở lại trường để diễn tập cảnh hội trường cuối năm học. Mãi tới năm giờ chiều chúng mới về tới nhà. Cả hai chị em đều rất ngạc nhiên khi thấy chiếc ô tô của ba chúng đã đỗ trước cửa nhà từ bao giờ.

– Ba về sớm thế! – Lucy reo lên khi trông thấy ông Lafaye đang cúi húi giúp vợ chuẩn bị bữa tối ở trong bếp.

– Ngày ba phải đi họp ở New York. Vì vậy, hôm nay ba chỉ làm có nửa ngày thôi. – Ông Lafaye vừa gọt hành vừa trả lời.

– Hôm nay nhà mình ăn gì đây ạ?

– Hôm nay cả nhà sẽ có món thịt băm viên. – Bà Lafaye trả lời. – Nếu như ba con không làm hỏng cử hành này...

– Nếu như có một việc gì khác để làm thì tôi cũng xin từ chối cái công việc đầy nước mắt này ngay. – Ông Lafaye đáp lại trong khi hai con mắt đã đỏ hoe lên vì nước hành bắn vào.

– Buổi diễn tập của các con ở trường ra sao rồi? – Bà Lafaye vừa hỏi vừa lấy tay trộn thịt trên thớt.

Caro mở tủ lạnh lấy một lon Coca-Cola ra uống trước khi trả lời.

— Nói chung là mỗi nhà cả nhà mẹ ạ!

—Ồ, đúng thế. Tất cả chỉ toàn là những bài hát truyền thống buồn chết đi được. – Lucy nói thêm vào.

Ông Lafaye mở vòi nước lạnh lấy nước đắp vào đôi mắt đỏ ngầu của mình.

— Tôi không thể thái hết được đâu! – Ông vừa lẩm bẩm vừa quăng nửa củ hành còn lại cho bà vợ làm nốt.

— Đúng là chẳng được cái việc gì cả! – Bà Lafaye lắc đầu đáp lại.

Lucy chạy lên phòng để cất ba lô. Sau khi đặt ba lô lên bàn, nó định đi xuống thì có cái gì ở cửa sổ đã làm nó chú ý. Khi quay người lại, nó giật mình đến mức kéo cả hơi thở lại. Cái vật bên cửa sổ đã khiến nó buột miệng kêu lên vì bất ngờ và ngạc nhiên.

Clac-Clac đang ngồi trên chiếc ghế bành bên cửa sổ. Bên cạnh nó là một con rối khác. Con rối mới này cũng đang cười như Clac-Clac. Hai con rối đang thân mật nắm tay nhau.

— Cái gì thế nhỉ? – Lucy buột miệng kêu lên.

— Nó có làm con thích không?

Lúc đầu, Lucy cứ tưởng đó là tiếng nói của Clac-Clac. Miệng nó há hốc ra vì kinh ngạc.

— Thế nào, con nghĩ gì về con rối mới đó?

Phải khó khăn lắm Lucy mới nhận ra tiếng nói đó được phát ra từ đằng sau nó. Nó quay lại: ba nó đang lấy khăn lau mắt ở ngoài ngưỡng cửa.

— C... con rối mới ạ? – Lucy ấp úng hỏi lại

— Đó là dành cho con đấy. – Ông Lafaye vừa nói vừa bước vào trong phòng.

— Thật thế ạ?

Lucy vừa nói vừa lao tới phía cửa sổ để xem con rối của mình cho rõ hơn.

— Đằng trước cơ quan ba có một cửa hiệu nhỏ. Khi đi qua đấy, ba đã nhìn thấy con rối này trong tủ kính. Hỏi ra mới biết giá của nó không đến nỗi đắt. Ba có cảm tưởng rằng người bán hàng như đang muốn vớt nó đi ấy.

— Nó cũng... cũng ngồ ngệ đấy chứ. – Lucy cứ ấp a ấp úng bởi nó muốn tìm một từ thật chính xác để miêu tả con búp bê mới này. Trông con rối mới chẳng khác gì con rối của Caro, trừ có đúng một chi tiết: mái tóc nó được sơn màu đỏ chứ không phải màu nâu.

— Chắc là chúng cùng ra đời từ một nhà sản xuất. – Ông Lafaye nhận xét.

— Con này ăn mặc còn tươi tắn hơn cả Clac-Clac. – Lucy reo lên mừng rỡ rồi cầm lấy con rối giơ ra trước mặt để nhìn cho rõ hơn.

Con rối mới mặc quần bò xanh và sơ mi bằng vải nỉ mỏng kẻ xanh

đỏ. Nó không đi giày da màu hạt dẻ mà đi đôi giày bát-kết màu trắng.

— Thế nào, con gái, nó làm con thích chứ? – Ông Lafaye cười và hỏi lại.

— Con rất thích! – Lucy reo lên rồi nhảy tới ôm vào cổ ba nó.

Nó ôm con rồi bằng hai tay rồi chạy vội xuống cầu thang.

— Ê! Mọi người nhìn này! Tôi xin được giới thiệu đây là ngài Wood!
– Nó vừa hét tướng lên vừa lắc lư con rối trên tay.

Con Cookie lại bắt đầu sữa ầm ĩ cả nhà lên, nó cứ nhảy qua nhảy lại rồi giơ hai chân trước lên cố vớ cho bằng được đôi giày thể thao trắng của con búp bê. Tuy nhiên, Lucy đòi nào lại chịu để cho nó làm như vậy. Caro thấy cũng kêu tướng lên, vẻ rất ngạc nhiên:

— Ê! Chị lấy cái thứ đó ở đâu ra thế?

— Ba tặng cho chị đấy. – Lucy vừa trả lời vừa cười toe toét, nụ cười của nó trông còn lớn hơn cả nụ cười trên môi của con rối. – Chị sẽ bắt đầu luyện tập ngay sau bữa tối và rồi chị sẽ giỏi hơn em là cái chắc.

— Lucy! Con lại chuẩn bị gây chuyện đấy, hãy quên ngay điều ấy đi! – Bà Lafaye gắt lên.

— Này, em nói cho chị biết nhá, kiểu gì thì em cũng sắp thành tài nhờ Clac-Clac rồi. – Caro nói bằng một giọng kẻ cả. – Còn chị, chị cũng chỉ mới bắt đầu thôi. Đồ tập tọc, quên đi nhé!

— Ngài Wood còn đẹp trai hơn cả Clac-Clac của em rất nhiều. – Lucy đáp lại bằng cái giọng bắt chước cô em gái. Ngài Wood ăn mặc rất đúng mốt. Nó không thêm mặc những thứ đồ tồi tàn như Clac-Clac. Cái anh chàng ở thùng rác chui lên đúng là đồ vô dụng thật sự.

Caro bĩu môi cãi lại:

— Chị có thấy rằng cái áo sơ mi tồi tàn cũ rách ấy đã từng bị treo lủng lẳng mãi trên cây không? Xi! Cái con rối cũ xỉn này chắc chắn đã xoi hơi nhiều sâu róm rồi đấy.

— Chính em đã ăn sâu rồi thì có!

Caro vẫn tiếp tục bấu môi:

— Con rồi của chị sẽ chẳng gây cười tí nào đâu, bởi nhìn nó chẳng có vẻ gì là khôi hài cả.

— A! Thật không? – Lucy đáp lại và đặt ngài Wood lên vai. – Chỉ cần chị có khiếu hài hước để chơi với em là đủ, như thế không đúng sao?

— Đồ bắt chước! Đồ bắt chước xấu xí! – Caro tức tối gào lên.

— Ra khỏi bếp! – Bà Lafaye giận dữ gắt lên. – Tất cả đi ra ngoài! Thật không thể nào chịu đựng được nữa rồi! Nhìn thấy con rồi có khi còn dễ chịu hơn là hai đứa tụi bây!

— Cám ơn mẹ! – Lucy trả lời như chọc tức bà Lafaye.

— Khi nào tới bữa mẹ nhớ gọi con nhé. Trong lúc chờ đợi, con sẽ lên luyện tập với Clac-Clac để chuẩn bị cho ngày lễ thứ bảy. – Caro kết luận.

Chiều hôm sau, Lucy đang cúi húi bên bàn trang điểm chung của hai chị em ở trong phòng. Nó lục lọi cái hộp đồ trang sức để tìm chuỗi hạt đeo cổ. Khi tìm được rồi, nó cẩn thận luồn cái vòng qua đầu và cố gắng không để cái vòng mới bị lẫn vào ba cái vòng khác mà nó đã đeo từ trước. Sau đó, nó ngậy người tự ngắm mình trong gương rồi khẽ lắc đầu khiến cho cặp tòng teng trên tai lắc lư nhấp nhোáng.

“Sao mình lại mê bộ sưu tập đồ trang sức này đến thế!” – Nó thầm nghĩ rồi thọc cả bàn tay vào cái hòm nhỏ để xem kho báu của mình còn nhiều tới mức nào.

Chợt có tiếng ai vừa gõ cửa khiến nó phải quay ra.

— Thế nào, Lucy, cậu khỏe chứ?

Thằng bạn Colin Beach của nó vừa bước vào phòng. Đó là một cậu bé có mái tóc vàng hoe và cứng, hai mắt màu nâu sáng lúc nào cũng

mở ra trên khuôn mặt mỏng mảnh. Người ta luôn có cảm tưởng rằng Colin đang bị mất hút trong những dòng suy nghĩ của nó.

— Cậu tới đây bằng xe đạp à? – Lucy vừa hỏi vừa vội vàng tháo những sợi dây đeo cổ ra và ném chúng vào hộp đồ trang sức.

— Không, tớ đi bộ. Tại sao cậu lại gọi tớ? Cậu muốn đi chơi hả?

— Không. Tớ muốn tập luyện một chút. – Nó vừa nói vừa cầm lấy ngài Wood. Lucy dẫn cậu bạn Colin đi về phía cây tiêu huyền trong vườn nhà mình.

Mặt trời chiều bắt đầu ngả bóng trên bầu trời xanh mùa xuân.

Lucy chống một chân lên thân cây rồi đặt ngài Wood ngồi lên trên đầu gối. Colin nằm dài trên bãi cỏ.

— Cậu chỉ việc nói cho tớ biết xem những động tác tớ làm có buồn cười không, thế thôi. – Lucy nói như ra lệnh cho Colin.

— Đồng ý. Bắt đầu đi. – Colin trả lời và nheo mắt lại cho đầu óc được tập trung hơn.

Lucy quay con rối đối diện với mình.

— Thế nào, hôm nay ngài khỏe chứ?

— Rất khỏe. Bởi tôi đâu phải là một cành cây mục! – Lucy trả lời thay con rối.

Nó cứ đợi thằng Colin sẽ phải cười phá lên, nhưng đợi mãi mà chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

— Cậu không thấy buồn cười à?

— Chẳng thấy quái gì! – Colin trả lời mà mặt vẫn tro ra như đá. – Tiếp tục đi.

— Đồng ý! Ngài Wood, ngài thường làm gì khi đứng trước gương soi? Ngài nhắm mắt à?

—Ồ phải, – con rồi the thé trả lời. – Tôi muốn biết xem khi ngủ mình sẽ giống cái gì!

Lucy kéo đầu con rồi ra đằng sau làm như thể nó đang cười ngật ngưỡng vì khoái trá.

— Cậu nghĩ gì về trò khoác lác này của tớ?

Colin nhún vai.

— Chẳng nghĩ gì cả.

— Ô! Cậu đúng là thằng vô dụng! – Lucy hậm hực rít lên. – Cậu chỉ cần nói với tớ xem vai diễn có buồn cười hay không thôi.

— Theo tớ hiểu thì chẳng có cái quái gì đáng buồn cười cả. – Colin trả lời không cần nghĩ ngợi.

— Tớ chỉ cần một vài mẫu hội thoại khoác lác vui vui thôi. Tất cả chỉ có thế. Sau đó, tớ sẽ chuẩn bị làm một vở kịch đảng hoàng. Bởi vì tớ cũng có năng khiếu nói tiếng bụng, cậu có thấy thế không?

— Cứ cho là như vậy. – Colin vừa trả lời vừa bứt một nhúm cỏ rồi thả dần từ ngọn xuống.

— Nhìn này, tớ chẳng động đậy môi là mấy, đúng không?

— Ừ, không mấp mấy nhiều quá. – Colin thừa nhận. – Nhưng tớ cũng không thể nói rằng cậu thực sự biết cách thay đổi giọng nói của mình.

Lucy tiếp tục thử nhiều mẫu hội thoại khoác lác khác.

— Cậu thấy thế nào rồi? – Nó hỏi Colin.

— Tớ nghĩ rằng đã đến lúc tớ phải về. – Colin vừa trả lời vừa đưa tay bứt một nắm cỏ khác.

Lucy khẽ xoa xoa lên đầu con rồi và gạt mấy cái sợi rác nhỏ xíu bám trên đó xuống đất.

— Cậu đã làm cho ngài Wood thất vọng rồi đấy. – Nó khẽ trách

Colin.

— Thế tại sao cậu cứ phải tự tra tấn mình với cái trò quỷ quái này cơ chứ. – Colin vừa hỏi vừa đứng dậy.

— Bởi vì nó làm cho tớ vui.

— Chỉ có thể thôi ư?

— Ờ... Tớ muốn chứng minh cho Caro thấy rằng tớ còn có năng khiếu hơn nó.

— Các cậu đúng là kỳ quặc chẳng khác gì những đứa con gái khác!
– Colin gắt lên. – Thôi, đi về. Hẹn ngày mai, ở trường! Colin khẽ gạt đầu chào cô bạn dỏ hơi rồi bình tĩnh đi về phía nhà mình ở dưới phố.

Lucy lên giường nhưng không nằm mà lại ngồi thu lu trong chăn. Ánh trăng màu xanh nhạt đã bắt đầu xuyên qua tấm màn gió bên cửa sổ. Nó liếc nhìn đồng hồ nhưng cũng chẳng biết là mấy giờ nữa. Ngoài kia, tiếng Caro đánh răng trong buồng tắm phía bên kia hành lang như đập vào tai nó.

Trước khi nằm ngủ, nó đưa mắt nhìn Wood một lần chót. Con rối đang ngồi yên vị trên ghế bành trước cửa sổ, hai tay ngoan ngoãn đặt lên đầu gối, đôi giày thể thao trắng của nó để thò cả ra ngoài ghế.

“Trông nó có vẻ như một con người thực sự. – Lucy tự nhủ. – Ngày mai mình sẽ đi tìm sách hài hước ở thư viện nhà trường để học. Mình sẽ khôi hài hơn Caro. Mình hiểu rằng mình rất có thể có khả năng trong lĩnh vực đó”.

Nó vùi đầu vào gối và nghĩ: “Ngay sau khi tắt đèn, mình sẽ ngủ ngay lập tức”.

Giây lát sau, Caro bước vào phòng với Clac-Clac trên tay.

— Chị ngủ rồi à! – Nó hỏi.

— Gần như thế. Chị đã phải ôn lại bài kiểm tra toán suốt cả buổi tối.

Thế lúc đó em ở đâu đấy?

— Ở nhà Alice. – Caro vừa trả lời vừa đặt Clac-Clac ngồi cạnh ngài Wood trên chiếc ghế bành. – Ở đây có nhiều trẻ con để cho em biểu diễn vở kịch của mình. Chúng đã cười tới mức mà em tưởng chúng đã toi mạng vì hết hơi đấy... Khi Clac-Clac và em biểu diễn một vở mới, Alice đã không nhịn được cười nên đã phun cả sô-cô-la ra đằng mũi. Buổi biểu diễn hôm nay thật là vui!

— Thôi được rồi đấy. – Lucy nói tỉnh bơ. – Như vậy là em và Clac-Clac đã sẵn sàng cho buổi sinh nhật của Anne vào ngày thứ bảy.

— Đúng! – Caro trả lời và hí hoáy và đặt cánh tay của Clac-Clac lên vai ngài Wood.

— Trông cả hai cũng xinh ra trò đấy chứ!

Lucy ngھn đầu dậy hỏi:

— Thế nào, bây giờ đã đi ngủ được chưa?

— Được rồi. – Caro trả lời rồi ngồi lên giường và tắt đèn đi. Nhưng khi chui vào chăn, nó vẫn không nhịn được câu hỏi của mình:

— Chị có thu được ít kết quả nào khi tập với ngài Wood của chị không?

Lucy cảm thấy ngứa ngáy hết cả người vì câu hỏi này. Đó rõ ràng là một câu hỏi mang hàm ý hạ thấp nó.

— Có chứ sao! Chị đã diễn các vở của mình cho Colin xem. Nó đã cười đến nỗi đập cả mạng sườn vào gốc cây. Chị thề đấy. Nó đã nói rằng ngài Wood này, chị có thể sẽ được lên ti-vi nữa ấy chứ.

— Thế ư? – Caro hỏi lại, vẻ không tin. – Thật là lạ. Chưa bao giờ em nghĩ rằng Colin lại có một giác quan phát triển như vậy được. Trông nó có vẻ lạnh lùng đến thế cơ mà. Thậm chí em còn không dám chắc rằng mình đã nhìn thấy nó cười nữa.

— Tuy nhiên, điều đó cũng không khiến nó nhịn được cười khi

trông thấy chị và ngài Wood. – Lucy nhấn mạnh.

– Tài thật! – Caro lẩm bẩm. – Em đang sốt ruột muốn xem trò diễn của chị đây.

Giây lát sau, cả hai chị em đều ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, bà Lafaye gọi hai cô con gái dậy vào lúc bảy giờ. Ánh sáng vàng nhạt của mặt trời buổi sáng đã tràn ngập khắp căn phòng. Ngoài vườn, bầy chim săn đang đua nhau kêu tíu tít trên cây tiêu huyền già.

– Dậy cả đi nào! Dậy cả đi nào!

Sáng nào bà Lafaye cũng đánh thức hai chị em sinh đôi theo cách như vậy.

Lucy dụi mắt, vươn vai nhòm dậy. Nó mắt nhắm mắt mở đi khắp phòng; bất chợt, có cái gì đó làm nó giật thót người.

– O... cái gì đã xảy ra thế này?

Nó nắm chặt vai Caro rồi lắc lia lịa.

– Chuyện gì đã xảy ra thế?

– Hà?

Caro ngạc nhiên, ngồi bật dậy trên giường.

– Đây là cái trò gì vậy? Nó đâu mất rồi? – Lucy hỏi dồn dập.

– Hà?

Lucy chỉ tay vào chiếc ghế bành ở phía bên kia phòng.

Clac-Clac đang ngồi tắm nắng buổi sáng. Nó đang mở miệng cười bí hiểm với hai chị em sinh đôi.

Nhưng ngài Wood không còn ở đấy nữa.

Caro chớp mắt rồi đứng dậy.

— Có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra thế? – Nó hỏi bằng giọng ngái ngủ.

— Ngài Wood đâu? Em đã giấu nó ở đâu rồi? – Lucy nôn nóng hỏi dồn dập.

Caro nhận thấy lúc này chỉ có mỗi Clac-Clac đang ngồi cứng đờ trên ghế bành.

— Không phải chuyện đùa đâu đấy nhé! Caro, em chơi những trò khoác lác xấu xa ấy còn chưa đủ hay sao?

— Hà? Cái gì khoác lác?

Lucy cúi người xuống nhìn vào gầm ghế bành, rồi lại lùi ra mấy bước để nhìn xuống gầm giường.

— Caro, em để nó đâu rồi? – Nó tức giận hỏi lại. – Đây thật sự không phải trò đùa...

— Thì em có nói với chị ngược lại đâu... – Caro vừa vờn vai vừa trả lời.

Lucy chợt đứng phắt dậy và mở tròn mắt ra nhìn khi nhận ra con rối của mình.

— Ôi!

Caro nhìn theo. Ngài Wood đang đứng ở ngưỡng cửa cười toe toét với hai chị em. Hình như nó đang đứng, nhưng hai chân lại vắn vẹo đi trông rất quái lạ. Nó đang mặc bộ đồ diện nhất của Lucy, cái váy ngắn bằng nhung và sơ mi bằng lụa.

Lucy há hốc mồm, đi vội về phía cửa. Tới lúc này nó mới biết rằng không phải con rối tự đứng một mình. Có ai đó đã ngoắc nắm tay cửa vào khe hở ở lưng con rối.

Lucy hí hoáy gõ ngài Wood ra.

— Trời ơi, cái áo sơ mi của tôi! Xem này, nó nhàu nát cả rồi! – Lucy gào lên, mắt nhắm lại vì tức. – Caro, đúng là em đã làm cái trò bẩn thỉu này rồi.

— Em? Lucy, em xin thề với chị là không phải em. Cả đêm em đã ngủ say như chết. Em chẳng động đậy cho tới tận sáng. Em xin cam đoan với chị đấy!

Lucy nhìn thẳng vào mặt cô em gái, rồi lại quay sang nhìn con rối. Ngài Wood đang cười với Lucy như thể nó đã biết được chuyện gì đang xảy ra.

— Ta hãy xem này, chẳng lẽ ngài Wood đã tự mặc quần áo và bước tới cửa bằng cách riêng của nó chắc?

Caro định trả lời thì lại nghe tiếng bà mẹ gọi réo từ tầng dưới lên.

— Thế nào, các con định không tới lớp hôm nay hả? Muộn rồi đấy!

— Con xuống ngay đây! – Lucy trả lời mẹ nhưng cũng không quên quay sang lườm em gái một cái rõ dài.

Nó cẩn thận đặt ngựa ngài Wood lên giường rồi gỡ chiếc váy ngắn và chiếc áo sơ mi ra. Caro tranh thủ chạy trước vào phòng tắm.

Lucy thở dài nhìn ngài Wood. Tự nhiên nó cảm thấy nụ cười của con rối có vẻ gì đấy thật ác độc.

— Không hiểu chuyện ngày là thế nào nhỉ? Chắc chắn không phải tao đã mặc quần áo và chuyển chỗ cho mày. Và Caro cũng đã thề rằng không phải nó làm cái chuyện đó.

“Nếu không phải hai chị em mình. – Nó nghĩ. – thì ai đã làm cái chuyện khó hiểu ấy nhỉ?”

— Cho nó cúi đầu về phía trước, – Caro ra lệnh. – Như thế. Nếu chị để đầu nó hơi hất lên, người ta sẽ có cảm giác rằng nó đang cười đấy.

Lucy làm theo, nó cho ngài Wood gật đầu liên tục trên hai đầu gối mình.

— Đừng làm nó há ngoác mồm ra như thế. – Caro nói tiếp.

— Cả hai chị em bị điên hết rồi. – Alice, bạn của Caro nhận xét.

— Trông chẳng ra cái thể thống gì cả. – Colin vừa nói vừa cười.

Cả bốn đứa đều đang ở dưới bóng cây tiêu huyền già trong vườn nhà Lafaye. Đó là buổi chiều ngày thứ bảy, thời tiết nóng nực, mặt trời đang chói chang trên nền trời xanh nhạt. Con Cookie cũng có mặt ở đây. Nó quẫy đuôi như hóa dại, mũi cúi xuống đất khịt khịt chẳng hiểu nghĩ cái gì.

Lucy đang ngồi trên một cái ghế gập, hai chân chống vào thân cây, ngài Wood đặt trên hai gối, Caro và Alice khoanh tay đứng nhìn nó biểu diễn. Mắt chúng nheo lại ra vẻ rất tập trung. Colin thì đang nằm ngửa trên bãi cỏ, hai tay để dưới đầu, miệng đang nhấm nhấm một ngọn cỏ thật dài.

Lucy cố chứng tỏ tài năng nói tiếng bụng của mình. Nhưng Caro lại liên tục làm trò biểu diễn của nó phải gián đoạn để “cố vấn” cho nó một số kỹ thuật. Và khi nào không đưa được ra những lời khuyên. Caro lại liếc mắt nhìn đồng hồ với vẻ sốt ruột. Nó không muốn việc tới biểu diễn ở lễ sinh nhật Anne bị muộn.

— Dù sao cậu cũng thật kỳ cục. – Alice nói với Caro.

— Tớ cũng chỉ cần thế. – Caro trả lời. – Tớ rất vui sướng khi có Clac-Clac bên cạnh. Hơn nữa, tớ cũng sẽ kiếm được khối tiền. Có khi sau này, chưa biết chừng tớ sẽ trở thành một ngôi sao nữa ấy chứ!

— Nhưng dù thế nào thì ở trường, mọi người vẫn cứ nghĩ rằng hai chị em cậu đều là những đứa con gái kỳ cục. — Alice vừa nói vừa vung tay đuổi ruồi.

— Chúng nghĩ cái gì mặc chúng! — Caro cái lại. — Thế chúng không kỳ quặc chắc?

— Sau đó, — Caro lại quay sang phía cô chị. — Em vẫn thấy môi chị mấp máy như thường.

Lucy ngược mắt lên trời:

— Em không buông tha cho chị được sao? Suốt từ sáng tới giờ em cứ bám lấy chị là thế nào!

— Em chỉ muốn giúp đỡ chị thôi. Việc gì chị cứ phải hung hăng như vậy. Nếu chị thực sự muốn góp vui trong các ngày hội, thì chị hãy nên cải tiến trò chơi của mình đi.

Lucy đặt lại con búp bê cho nó nằm trên đầu gối.

— Chị không sao tìm được những sưu tập các mẫu chuyện khôi hài. — Nó nói giọng tội nghiệp. — Thế em đã tìm những đoạn khôi hài ấy ở đâu ra?

Caro bĩu môi khinh khỉnh. Nó hất ngược mái tóc dài ra sau rồi mới trả lời:

— Em tự sáng tác ra đấy.

— Thì chính cậu cũng đã đủ là một đoạn kịch hài hước rồi còn gì. — Colin chế giễu.

— Thế còn cậu, tại sao cậu không lôi con rối của mình ra đây? Cậu không muốn tập luyện trước buổi lễ sinh nhật à? — Alice quay sang hỏi Caro.

— Chẳng cần. Tớ đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi. Không cần thiết phải làm đi làm lại nhiều quá, như vậy sẽ không tốt.

Lucy cười âm thầm như muốn chế nhạo cô em.

— Sẽ có rất nhiều phụ huynh tới xem Clac-Clac và tờ biểu diễn. – Caro tiếp tục nói mà không để thời gian cho cô chị kịp tuôn ra những lời châm biếm. – Nếu bọn trẻ con cảm thấy vui thích, thì thế nào họ cũng sẽ mượn tờ tới góp vui cho các ngày lễ của họ.

Alice nói để theo:

— Lucy và cậu, cả hai đứa chắc sẽ trở thành một trò hề hoàn hảo. Điều đó mới thực sự hay chứ!

— Ủi chà! Nếu thế thì thành ra bốn con rồi còn gì! – Colin reo lên.

Alice bụm miệng cười một mình.

— Như thế thì cũng đâu có gì tệ hại đâu. – Caro nói.

Rồi nó nói thêm.

— Chỉ cần ngay sau khi Lucy đã sẵn sàng.

Lucy hít một hơi thật sâu để chuẩn bị đớp chát lại cô em gái. Nhưng nó chưa kịp thốt ra một lời nào thì Caro đã giật ngay lấy ngài Wood từ tay nó.

— Em sẽ chỉ cho chị một vài mẹo của em. – Caro vừa nói vừa đặt một chân lên cái ghế gấp của Lucy trước khi đặt ngài Wood lên đầu gối. – Trước hết, chị phải giữ cho nó thẳng hơn, như thế này này.

— O, này, trả chị đây! – Lucy hét lên và gio tay đòi lại.

Nhưng vừa lúc đó, ngài Wood đã bất ngờ quay đầu đi và nhìn thẳng vào mắt nó.

— Mi là đồ vô dụng! – Con rối lải nhải bằng một giọng khàn khàn.

— Hả? – Lucy lùi lại vì ngạc nhiên.

— Mi hoàn toàn là đồ vô tích sự! – Ngài Wood nhắc lại đúng bằng cái giọng như vừa rồi.

— Caro! Như thế là đủ rồi đấy!

Colin và Alice cùng há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

— Đồ ngu ngốc tồi tàn! Cút đi! Cút ngay đi, đồ bẩn thỉu!

— Sao lại thế nhỉ? – Colin lẩm bẩm.

— Caro, đủ rồi đấy! – Lucy gào lên.

— Em có làm gì đâu! – Caro run run cãi lại.

Đôi mắt nó mở tròn ra vì sợ hãi.

— Chị Lucy, em không hề làm gì cả! Chính... chính nó nói đấy chứ!

Con rồi vẫn nhìn chăm chăm vào Lucy với một nụ cười độc ác và xấu xí.

— Em không thể làm cho nó dừng lại được. Không phải em đã làm như vậy! – Caro kêu lên.

Phải cố gắng lắm nó mới quay mặt ngài Wood về phía Lucy được.

Colin và Alice đưa mắt nhìn nhau không tin. Lucy sợ hãi đứng dậy và dựa vào gốc cây tiêu huyền.

— Chính... chính nó nói à? – Nó hỏi bằng một giọng run run trong khi mắt không rời khỏi bộ mặt cười của con rối.

— Em... em tin là như vậy. Em... em cũng không hiểu rõ là mình đã động chạm vào đâu nữa. – Caro trả lời mà hai má đỏ tía lại.

Con Cookie vừa sửa vừa lượn vòng quanh Caro để thu hút sự chú ý của cô chủ nhỏ. Nhưng Caro lại không thể nào rời tầm mắt khỏi khuôn mặt đang sợ hãi của chị gái được.

— Chẳng lẽ đó cũng là một vở kịch khoác lác à? – Colin lo lắng hỏi.

— Có chuyện gì vậy? – Alice hỏi tiếp.

Caro chẳng còn đầu óc đâu mà để ý tới những câu hỏi ấy, nó giờ ngài Wood ra cho Lucy.

— Này, chị cầm lấy đi. Của chị đấy. Có lẽ chỉ có chị mới điều khiển được nó thôi.

— Nhưng, Caro... – Lucy phản đối lại.

Caro liếc mắt nhìn đồng hồ.

— Ôi! Không! Buổi sinh nhật! Mình bị muộn mất rồi!

Nó lắc đầu rồi chạy vội về nhà.

— Hẹn gặp lại sau! – Nó kêu lên mà không thèm ngoái lại.

— Nhưng, Caro...

Cánh cửa bếp đã đóng sập lại phía sau Caro.

Lucy nắm hai vai ngài Wood rồi cúi mặt xuống nhìn vào mặt nó.

“Lại một trò nói khoác xấu chơi của Caro”. – Nó tự nói với mình như vậy để cho đỡ sợ...

Lucy khẽ đung đưa trên cái đu cũ có sợi dây xích lúc nào cũng kêu kẽo kẹt. Ánh chiều tà đã tan biến đi từ lúc nào nhưng lại không gian yên ả cho màn đêm. Trong bếp, bà Lafaye đang loay hoay với món gà rán thơm ngậy. Con Cookie lại sữa nhấm nhắng dưới cái đu của Lucy khiến cho nó buộc phải dừng đu lại vì sợ va vào đầu con chó nhỏ.

— Con chó ngu ngốc này! Thế mà mày không biết rằng nếu cứ lảng vảng như vậy thì sẽ có ngày dính đòn à?

Lúc ngược mắt lên, Lucy thấy em gái đang hối hả chạy về với con rối Clac-Clac trên tay. Nhìn nó cười, Lucy hiểu ngay rằng buổi sinh nhật hôm nay của Anne đã thành công. Tuy nhiên, nó vẫn hỏi:

— Buổi biểu diễn của em thế nào?

— Tuyệt! Clac-Clac và em đều là những thiên tài!

Lucy nhảy từ trên đu xuống và cố nở nụ cười.

— Thế là tốt rồi. – Nó nói mà mặt không có biểu hiện gì.

— Lũ trẻ rất khoái chí khi được xem bọn em biểu diễn. Có đúng thế không hả Clac-Clac.

— Chúng rất là mến mộ tớ. Còn mi, chúng rất ghét. – Clac-Clac lái nhai bằng giọng choe chõe của Caro.

Lucy lại phải cười bằng một nụ cười gượng gạo.

— Chị rất vui lòng vì buổi dạ hội của em đã diễn ra tốt đẹp. – Lucy cố chứng tỏ mình là người tốt chơi.

— Clac-Clac và em đã bắt đầu bằng một đoạn độc tấu các bài hát. Sau đó, em và nó cùng diễn một trò khôi hài khác. Thật là tuyệt!

Lucy như sắp điên lên vì ghen tỵ. “Có thể Caro đã thêm mắm thêm muối vào đôi chút đấy thôi”. – Nó chua chát nghĩa thâm.

— Tất cả đều nhắc tới một từ Clac-Clac. Đúng thế không Clac-Clac?

— Vậy là em đã kiếm được hai mươi đô la à? – Lucy vừa hỏi vừa co chân đá bừa vào một bụi cỏ.

— Không, ba mươi đô! Bà mẹ của Anne đã nói rằng em còn xứng đáng hơn thế nữa ấy chứ. Và chị có biết sau đó là gì nữa không? Chị có biết bà Eveny không? Cái bà lúc nào cũng mặc một cái quần như con báo ấy. Chị có biết mẹ của Clara không? Bà ấy đã mời em đến dự sinh nhật của Clara vào chủ nhật tới đấy. Bà ấy hứa sẽ trả cho em bốn chục đô la cơ mà! Rồi em sẽ giàu sụ cho màu xem!

— Ái chà! Bốn chục đô la cơ à! – Lucy vừa lăm bắm vừa lắc đầu.

— Như vậy ta sẽ lấy ba mươi đô la, còn mười đô la là để dành cho mi nhé! – Caro bảo Clac-Clac rồi nói thêm. – Em phải báo cho mẹ biết cái tin tốt lành này mới được! Thế còn chị, chiều nay chị đã làm được việc gì nào?

— Chị đi trung tâm thương mại với mẹ.

Con Cookie vẩy đuôi chạy loạn cả lên khiến cho hai chị em sinh đôi lúnh quýnh suýt ngã.

— Cookie, tránh ra nào! – Caro bực tức hét lên.

— Ôi! Suýt nữa thì quên mất! – Lucy chợt dừng lại ở cửa. – Chị có một chuyện rất hay nhé.

Caro đứng sững lại.

— Chuyện gì thế?

— Khi tới trung tâm thương mại, chị đã gặp bà Stanley ở đó.

Bà Stanley là giáo viên âm nhạc ở trường.

— Tin hay đấy chứ! – Caro châm biếm đáp lại.

— Bà Stanley đã hỏi chị xem chị có thể tới biểu diễn ở lễ tổng kết năm học cùng với ngài Wood được không. – Lucy vừa báo tin vừa cười.

Caro bắt đầu thấy khó chịu.

— Bà ấy đã bảo chị tới biểu diễn ư?

— Đúng thế. Chị cần phải có một trò thật hài hước cùng với ngài Wood trước tất cả mọi người! Như thế mới ổn chứ.

Lucy thấy gương mặt cô em sinh đôi bắt đầu méo xệch đi vì ghen tỵ. Điều này làm nó thấy vui vui.

Caro mở cửa ra rồi nói cộc lốc:

— Thế cũng tốt! Chúc chị gặp may!

Trong suốt bữa tối, mọi người chỉ mãi nói về thành công của Caro ở lễ sinh nhật Anne. Caro và bà mẹ sôi nổi tranh luận, trong khi Lucy chỉ im lặng ngồi ăn.

— Lúc đầu, mẹ cứ thấy trò này thật kỳ cục. – Bà Lafaye nói. – Mẹ không hiểu tại sao con lại thích những con rối đến vậy, Caro ạ. Nhưng mẹ cũng cho rằng con đã có năng lực nhận thức, bởi có người nói con không thiếu tài năng.

Gương mặt Caro rạng rỡ hẳn lên. Nó giải thích:

— Con đã tìm được một quyển sách quý ở thư viện trong trường, quyển sách này chứa đựng rất nhiều kiến thức. Thậm chí trong đó còn có sẵn hẳn một vở hài. Nhưng con vẫn thích sáng tác những đoạn hài cho riêng mình hơn. – Nó vừa nói vừa liếc sang phía chị.

— Cũng có thể. – Lucy vừa trả lời vừa cố che giấu đi cái vẻ khiêu khích, châm chọc của mình.

Sau bữa tối, ông Lafaye gọi điện từ New York về. Caro kể cho ông nghe về thành công hồi chiều của nó, rồi nó cũng kể luôn chuyện Lucy đã gặp và nói chuyện với cô giáo dạy nhạc như thế nào. Ông Lafaye đã hứa sẽ không có bất cứ một cuộc hẹn gặp nào ngày hôm đó để có thể tới dự buổi biểu diễn của con gái.

Sau khi xem xong cuốn băng hình bà Lafaye thuê ở trung tâm thương mại, hai chị em sinh đôi rủ nhau lên phòng. Lúc này đã là hơn mười một giờ đêm rồi. Lucy bật công tắc điện. Nó đưa mắt nhìn chiếc ghế bành đặt hai con rối trên đó... và suýt nữa thì nó nghẹt thở.

— Ôi không! – Nó kêu lên.

Đầu buổi chiều, hai con rối vẫn còn ngồi cạnh nhau. Ấy vậy mà giờ Clac-Clac đã nằm chềnh ềnh ra và thò cả nửa người ra khỏi chiếc ghế bành. Đôi giày màu hạt dẻ của nó đã bị lột sạch và bị quăng sát chân tường. Chiếc áo vét của nó cũng bị lột nửa chừng và bị mắc vào hai tay để sau lưng.

— Nh... nhìn... kìa! – Lucy lẩm bẩm. – Ngài Wood đã... đã... Nó không nói thêm được lời nào nữa. Ngài Wood đang nằm đè lên người Clac-Clac và hai bàn tay của ngài đang ôm vòng quanh cổ con rối của Caro như thể đang muốn siết chặt lại.

— Thật... không thể tin được! – Cuối cùng Lucy cũng lắp bắp được vài lời. Nó cũng nhận ra sự sợ hãi hiện rõ trên gương mặt em gái.

— Chuyện này là thế nào? – Caro kêu lên.

Lucy lúng túng gỡ ngài Wood ra khỏi con rối của Caro. Nó có cảm giác như đang phải lôi hai đứa trẻ con đang đánh nhau ra. Nó nhìn thẳng vào mặt con rối gỗ như muốn chờ đợi các thứ vô tri vô giác này nói thành lời. Rồi nó đặt úp mặt con rối xuống gối. Mặt nó tái xanh lại vì sợ.

Caro cúi xuống nhặt lấy đôi giày màu hạt dẻ của Clac-Clac.

— Lucy, chính chị đã làm cái trò này phải không? – Nó hỏi nhẹ nhàng.

— Em bảo chị ư? – Lucy giật mình hỏi lại đầy vẻ ngạc nhiên.

— Em biết rằng chị đang ganh ghét với Clac-Clac và rằng...

— Khoan đã! Không phải chị đã làm cái trò bậy bạ ấy. Đừng có lên án chị mà tội nghiệp! – Lucy cãi lại, giọng run run vì tức tối.

Caro nhìn thẳng vào mặt cô chị rồi thở dài:

— Em thật không hiểu, thật sự không hiểu gì cả. Chị hãy nhìn Clac-Clac mà xem. Nó be bét hết cả rồi!

Caro đặt đôi giày màu hạt dẻ lên chiếc ghế tựa và nhẹ nhàng bế lấy con rối như bế một đứa trẻ. Nó dùng một tay đỡ lấy coi rối, tay còn lại cố gắng xỏ lại chiếc áo vét nhỏ xíu.

Lucy nghe thấy tiếng cô em đang lẩm bầm cái gì mà nó hiểu rằng: “Con rối của chị thật là độc ác”.

— Em vừa nói gì thế, Caro? – Nó hỏi lại.

— Chẳng nói gì cả. – Caro đáp lại, nó vẫn đang đánh vật với cái áo

vét. – Em... em... nói đúng hơn là em rất... rất sợ hãi về chuyện này.

Caro thú nhận mà không dám nhìn thẳng vào mắt cô chị.

– Chị cũng thấy thế đấy. Những điều vừa xảy ra có cái gì đó thật là kỳ lạ. Chị thấy cần phải nói cho mẹ biết mới được.

Caro ra giường ngồi. Nó đã mặc xong chiếc áo vét cho con rồi. Bây giờ nó sẽ đánh vật tiếp với đôi giày màu hạt dẻ của Clac-Clac.

– Đúng thế, em đồng ý. Chuyện xảy ra làm em thấy rất sợ...

Bà Lafaye đang nằm trên giường đọc truyện kinh dị. Căn phòng đã chìm trong bóng đêm, chỉ có những trang tiểu thuyết là được soi sáng bằng một ngọn đèn rất nhỏ.

Bà Lafaye giật mình ngạc nhiên khi trông thấy hai cô con gái bất ngờ lù lù hiện ra trong bóng tối.

– Ôi, các con làm mẹ sợ quá! Đây là một quyển truyện rất kinh dị...

– Bọn con có thể nói chuyện với mẹ được không ạ? – Lucy ngắt lời mẹ, mặt nó vẫn còn hiện rõ sự căng thẳng.

– Trong phòng bọn con vừa xảy ra những chuyện rất quái đản mẹ ạ... – Caro nói luôn vào vấn đề.

Bà Lafaye gấp cuốn truyện lại, trong khi nét mặt tái dại đi.

– Có vấn đề gì thế?

– Chuyện về ngài Wood của con. Nó đã làm những điều rất quái lạ. – Lucy nói.

– Hà?

Bà Lafaye tròn mắt ngạc nhiên. Trông bà có vẻ nhột nhạt và mệt mỏi dưới ánh đèn bàng bạc trên bàn.

– Khi vào phòng, con thấy nó đang bóp cổ Clac-Clac. Và hồi chiều nay, nó đã nói những lời thật sự thô thiển. Và...

– Thôi! – Bà Lafaye khoát tay. – Thế là đủ rồi!

— Nhưng, mẹ... – Lucy tiếp tục.

— Hãy để cho mẹ được yên nào, con gái. Mẹ đã chán ngấy những câu chuyện kỳ dị của các con rồi!

— Mẹ, con xin mẹ đấy!

— Bây giờ, mẹ muốn các con thôi chuyện ấy đi. – Bà Lafaye vừa nói vừa quảng quyển truyện lên bàn. – Mẹ đã mệt mỏi lắm rồi. Mẹ không muốn nghe thêm bất cứ một lời nào về mấy cái con rối ấy nữa. Nếu như có vấn đề gì, các con hãy cố xoay xở lấy với nhau.

— Mẹ, mẹ hãy nghe...

— Và nếu như các con không giải quyết được, mẹ sẽ tịch thu cả hai con rối ấy và quảng đi cho mà xem. Các con hãy tự lo liệu lấy.

Bà Lafaye tắt đèn. Cả căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối.

— Chúc các con ngủ ngon! – Bà nói thêm trước khi kéo chăn lên trùm kín đầu.

Hai cô bé buộc phải rời khỏi phòng. Cả hai lồm lũi bước qua chiếu nghỉ cầu thang.

Lucy không dám bước vào phòng mình ngay. Nó cứ tưởng rằng lúc này ngài Wood lại đang dang tay siết cổ Clac-Clac; tuy nhiên, khi bước vào phòng, nó có thể thở phào nhẹ nhõm khi trông thấy hai con rối vẫn nằm nguyên ở trên giường của hai chị em.

— Mẹ đã chẳng làm gì để giúp mình. – Caro vừa lẩm bẩm vừa đặt Clac-Clac ngồi lên chiếc ghế bành ở gần cửa sổ.

— Chị nghĩ rằng có khi mẹ đang chuẩn bị ngủ được thì lại bị chúng ta đánh thức...

Lucy ôm lấy ngài Wood và đi về phía chiếc ghế bành. Đang đi, nó lại đột ngột đứng lại.

— Này, Caro, em có biết gì không? Chị định là đêm nay sẽ đặt ngài Wood lên tủ tường, em thấy thế có được không?

— Ý kiến hay đấy. — Caro tỏ ý tán thành khi đã lên giường nằm.

Lucy liếc nhìn con rối như chờ đợi phản ứng của đồ vô tri vô giác này. Nó những tưởng ngài Wood sẽ gầm lên, sẽ chửi bới lung tung. Nhưng không, ngài Wood vẫn toe toét cười với nó, mặc dù đôi mắt sơn xanh của ngài vẫn có cái gì đó thật vô cảm.

Lucy chợt thấy một cảm giác ớn lạnh chạy khắp cơ thể. Nó nghĩ: “Mình đã bắt đầu cảm thấy sợ con búp bê nói giọng bụng ngu ngốc này rồi đấy”.

Nó mở cửa tủ ra và run run đặt con rối lên ngăn trên cùng. Sau đó nó nhẹ nhàng đóng cửa lại và đi về giường.

Đêm đó, nó vẫn cứ thao thức, trằn trọc mãi mà không sao chợp mắt được.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, nó cảm thấy gần như kiệt sức, cứ như cả đêm hôm qua nó không hề ngủ được tí nào vậy.

Nó đưa mắt nhìn sang chiếc ghế bành đặt gần cửa sổ trong một tâm trạng lơ đãng của một kẻ mất ngủ.

Clac-Clac vẫn ngồi nguyên vị trí mà Caro đã đặt hôm qua. Bên cạnh là ngài Wood, một tay khoác lên vai Clac-Clac, đang nở một nụ cười đắc chí với Lucy.

- Thế nào, ngài Wood, ngài sẽ tới trường chứ?
- Tất nhiên.
- Thế ngài thích giờ học nào nhất?
- Dĩ nhiên là giờ học điêu khắc trên gỗ rồi!
- Thế ngài dự định sẽ làm gì ở xưởng điêu khắc gỗ ấy, ngài Wood?
- Tôi sẽ làm một con rối có hình một cô gái!

Lucy ngồi trước gương trang điểm, đặt ngài Wood ngồi trên hai đầu gối như mọi lần. Nó muốn tự nhìn mình biểu diễn trong gương để chuẩn bị cho buổi hội trường cuối năm.

Từ hai hôm nay, ngài Wood đã xử sự rất tốt. Nó không gây ra thêm bất cứ một vấn đề bí hiểm hay đáng sợ nào nữa. Lucy bắt đầu cảm thấy yên tâm. Có thể là mấy hôm trước, trí tưởng tượng đã làm nó sợ chẳng? Hay cũng có thể giờ đây mọi chuyện đã êm thấm rồi?

Nó cúi người về phía chiếc gương soi để quan sát đôi môi mình trong lúc nói giả giọng ngài Wood.

Không hiểu sao Lucy không thể nào nói được các phụ âm B và M mà không động đậy đôi môi. Và thế là nó đã nghĩ bằng mọi giá phải tránh được các chữ này ở mức tối đa.

“Mình đã rất tiến bộ khi chuyển từ giọng mình sang giọng ngài Wood. – Nó sung sướng suy nghĩ. Nhưng dù sao mình cũng phải thay đổi nhanh hơn nữa. Nếu mình và ngài Wood nói càng nhanh, thì khả năng gây cười sẽ càng lớn hơn.”

— Ngài Wood, chúng ta hãy thử lại một lần nữa nhé. – Nó vừa nói vừa đi lại gần phía tấm gương.

— Làm việc, phải luôn luôn làm việc thì mới được! – nó thì thầm với con rối.

Nhưng Lucy chưa kịp tập lại vở kịch của mình thì đã thấy Caro chạy ào vào. Nhìn trong gương nó thấy cô em gái sinh đôi đang tiến lại gần với nụ cười đắc chí trên môi.

— Chị có biết gì không, Lucy? – Caro lên tiếng.

Lucy chưa kịp trả lời con bé đã nói luôn.

— Chị có biết không, hôm sinh nhật Anne còn có cả bà Burgess cũng ở đó. Vừa rồi gặp lại, em mới biết là bà ấy làm ở đài truyền hình. Bà ấy nói rằng em đủ sức để tham gia biểu diễn cho chương trình *Những ngôi sao nhỏ*, đó là một chương trình được phát trên ti-vi hàng tuần đấy.

— Hả? Thật thế à? – Lucy lắp bắp hỏi lại.

Caro nháy mắt lên và reo thật to:

— Clac-Clac và mình sẽ được lên ti-vi. Như thế chẳng phải thiên tài là gì?

Nhìn cô em gái đang hớn hở, lòng Lucy cảm thấy đang cháy bùng lên một ngọn lửa ghen tị.

— Mình phải kể chuyện này cho mẹ nghe mới được! – Caro lại tiếp tục reo lên. – Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Lucy không còn làm chủ được bản thân nữa, nó không thể kìm hãm được một tiếng rít thịnh nộ.

— Ôiiiiii! Tại sao những điều may mắn lại cứ đến với con bé ấy cơ chứ? Mình chỉ được biểu diễn một vở kịch tồi tàn trước mấy bậc phụ huynh. Còn nó sẽ lại được biểu diễn trên truyền hình cho cả nước xem. Thế mới tức chứ! Thôi được, rồi mình sẽ cố xoay xở cho bằng em mình! Mình chẳng cần gì hơn điều đó!

Lucy điên tiết giơ ngài Wood lên cao quá đầu rồi ném đánh bộp một cái xuống đất. Đầu con rối đập xuống sàn nhà nghe nặng trĩch. Mồm nó mở ngoác ra như vừa kêu lên một tiếng đau đớn.

— Ôi!

Lucy cố gắng trấn tĩnh lại. Con rối đang nằm vắt chéo chân dưới sàn. Hình như nó đang nhìn cô chủ nhỏ bằng một vẻ trách móc. Lucy nhặt vôi con rối lên rồi ôm nó vào lòng.

— Ấy chết, ngài Wood, – Nó khế thì thầm. – Tao đã làm mày đau phải không? Đúng thế không? Tao xin lỗi nhé!

Con rối gỗ vẫn nhìn xoáy vào mắt nó. Nụ cười gỗ vẫn chẳng có gì thay đổi, nhưng cái nhìn của con rối đã chuyển sang lạnh lùng và có cái gì đó thật nhẫn tâm.

Đêm hôm đó thật tĩnh mịch. Ngoài trời không gợn một chút gió. Những tấm màn gió treo trên cửa sổ không hề lay động. Ánh trăng xanh nhạt tràn qua cửa sổ vào căn phòng của hai chị em sinh đôi, tạo nên những cái bóng sẫm màu rải khắp bức tường đối diện.

Caro đang lơ mơ ngủ thì bị một tiếng động nặng trịch đánh thức dậy.

— Hà?

Nó nghe đâu dậy nhìn.

Có ai đó đang cử động trong bóng tối. Tiếng động khiến nó giật mình choàng tỉnh dậy chính là tiếng bước chân.

— Này! Ai ở đó thế? – Nó lầm bầm hỏi khi đã tỉnh ngủ hẳn. Cái bóng đó quay lại ở ngưỡng cửa, căn phòng lúc này có vẻ sáng hơn một chút.

— Chỉ có chị thôi mà.

— Chị Lucy hả?

— Ừ. Có cái gì đó đã làm chị tỉnh giấc. Chị khát cháy họng nên phải xuống bếp uống nước bây giờ đây.

Lucy mất hút trong bóng tối. Caro nghe thấy tiếng bước chân cô chị

đang đi xuống cầu thang. Và khi cái âm thanh này không còn nữa, nó mới chịu nhắm mắt ngả đầu xuống gối. Nhưng chỉ vài giây đồng hồ sau, nó lại giật thót người một lần nữa bởi tiếng kêu sợ hãi của Lucy bất ngờ vang lên trong đêm.

Caro nhảy bổ ra khỏi giường. Chiếc ga trải đệm quấn vào chân khiến nó suýt ngã bổ chửng.

Tiếng kêu lạnh gáy của Lucy vẫn còn văng vẳng trong đầu nó. Nó cứ chân đất mò mẫm chạy xuống cầu thang và tìm tới trước cửa bếp.

Nó thấy trong bếp hắt ra một thứ ánh sáng là lạ: thì ra đó là ánh đèn phát ra từ chiếc tủ lạnh còn chừa đóng cửa.

— Có chuyện gì thế?

Nó tiến thêm một bước. Rồi một bước nữa. Bàn chân không giày không tất của nó vừa dẫm vào một thứ gì đó lạnh và ướt ở dưới mặt đất.

Caro giật mình khi phát hiện ra rằng nó đang giẫm phải một vũng lênh láng toàn sữa tươi.

Nó ngược mắt lên nhìn Lucy. Chị nó đang đứng dựa lưng vào tường, hai tay ôm mặt, vẻ vẫn còn rất sợ hãi.

— Lucy, nhưng đúng ra thì...

Nó chột im bật khi nhìn thấy một đồng ngỗng ngang trước mặt. Trên mặt đất lúc này rải rác lẫn lộn đủ các loại hoa quả. Vương vãi đâu đó là cả chục quả trứng vỡ đỏ chót. Tội tệ hơn nữa, số khuyển tai, tòng teng, dây chuyền của Lucy không hiểu sao cũng bị vung vãi, bị trộn lẫn vào đồng thực phẩm tan nát đó, tạo nên một món sa lát thực sự khủng khiếp.

— Ôi, không!

Caro hét lên khi nhìn thấy một bóng hình dưới đất.

Ngồi giữa đồng hồ lớn thập cẩm này là ngài Wood. Trên môi nó vẫn là một nụ cười vui vẻ như mọi khi. Không hiểu ai đã đeo cho nó đủ loại dây chuyền lên quanh cổ và đặt một đĩa thịt gà ướp lạnh lên đầu

gói nó.

— Lucy, chị sao rồi? – Caro quay sang nhìn chị.

Hình như Lucy không nghe thấy.

— Chị không sao chứ? – Caro hỏi lại.

— Chuyện gì đã xảy ra thế này? – Lucy lẩm bẩm, nó vẫn đứng dựa vào tường, tay chân vẫn run rẩy vì sợ. – Ai đã làm chuyện này? Có phải ngài Wood... Caro định trả lời thì bị tiếng kêu kinh ngạc của bà mẹ ngắt lời. Bà Lafaye bật đèn trần nhà lên. Ánh đèn khiến cho chị em Lucy phải chớp mắt lia lịa vì chói.

— Chết thật đấy! – Bà Lafaye kêu lên.

Bà định gọi ông Lafaye, nhưng lại thôi vì sức nhớ là ông ấy không có nhà. Con Cookie mừng rỡ chạy vào trong phòng. Nó không hiểu tại sao vào giờ này mọi người đã tập hợp đầu đủ đến vậy. Rồi như chợt nhận ra điều gì, nó bắt đầu cúi sát đất, gí mũi đánh hơi mấy cái mảnh vỏ trứng vỡ.

— Cút ngay ra ngoài! – Bà Lafaye lại hét lên và dung một tay tóm lấy con chó quăng nó ra ngoài rồi đóng sập cửa. Sau đó, bà lắc đầu, đi về giữa phòng, đôi chân trần của bà dính be bét toàn sữa.

Lucy bắt đầu run rẩy giải thích:

— Khi xuống đây uống nước, con đã... đã thấy mất trật tự như thế này rồi. Thực phẩm, đồ nữ trang của con, tất cả...

— Chính ngài Wood là thủ phạm đấy mẹ ạ. Mẹ hãy nhìn nó mà xem! – Caro lên tiếng.

— Thôi đủ rồi! Như thế là đủ rồi! Tôi đã chán ngấy cái chuyện ấy đến tận cổ rồi! – Bà Lafaye gào lên. Bà nhả nhó đánh giá lại cái hậu quả chua chát này rồi quay sang nhìn chòng chọc vào con rồi.

— Tôi biết mà, tôi biết thế nào rồi cũng sẽ xảy ra những chuyện chỉ

vì mấy cái con rối vô tích sự kia. – Bà vừa mĩa mai vừa quay sang nhìn hai cô con gái như muốn buộc tội chúng.

– Chính là tại ngài Wood đấy, mẹ ạ. – Lucy nói quả quyết, hai tay nắm chặt lại. – Con biết rằng con rối đó có vẻ ngu ngốc, nhưng...

– Im ngay! – Bà Lafaye bực mình ra lệnh. – Tôi hoàn toàn ngán ngẫm rồi. Ngao ngán lắm rồi!

Nói xong, bà nhìn chăm chăm vào con rối đang toét miệng ra cười với hàng tá dây chuyền trên cổ.

– Tôi sẽ tịch thu mấy con rối của các chị mới được. Cái chuyện này đã làm tôi chịu hết nổi rồi. – Bà tuyên bố với hai cô con gái.

– Nhưng... – Lucy phản đối.

– Như thế là không công bằng! – Caro cũng lên tiếng phản đối lại bà mẹ.

– Thật đáng tiếc! Nhưng đó lại là giải pháp duy nhất! – Bà Lafaye. Sau khi nhìn đồng hồ ngón ngang một lần nữa, cơn giận của bà lại càng cháy bùng lên, bà quát:

– Các con hãy thử nhìn bếp mà xem!

– Nhưng con có làm gì đâu! – Caro rên rỉ cãi lại.

– Còn con, con cần ngài Wood để chuẩn bị cho ngày hội trường cuối năm. – Lucy tiếp tục phản đối mẹ. Tất cả mọi người đều đang hy vọng ở con. Bà Stanley cũng đang tin tưởng ở con.

Bà Lafaye hết nhìn đứa này, lại nhìn đứa kia. Cuối cùng, bà nhìn thẳng vào mặt Lucy và gắt gong hỏi:

– Cái con rối khốn kiếp ở dưới đất kia là của con phải không?

– Vâng ạ. Nhưng không phải con là người đã gây ra cái chuyện này. Con xin thề với mẹ đấy!

– Thế cả hai chị đều thề rằng mình không phải thủ phạm gây ra

chuyện lộn xộn này chứ gì? – Bà Lafaye hỏi tiếp, lúc này nhìn gương mặt bà có vẻ như đã rất mệt mỏi dưới ánh đèn trần.

– Vâng, đúng thế ạ! – Caro nhanh nhẩu trả lời.

– Vậy thì mẹ sẽ tịch thu cả hai con rối của hai đứa. Thật đáng tiếc! Mẹ buộc phải làm như vậy bởi một trong hai con đã nói dối. Tôi rất buồn, nhưng chuyện nó phải xảy ra như vậy, biết làm sao được!

Cả ba mẹ con lại đứng ngây ra nhìn đống đồ nát. Một bầu không khí nặng nề bao trùm khắp cả căn phòng. Được một lát, Lucy là người lên tiếng đầu tiên:

– Mẹ à, nếu Caro và con cùng nhau lau chùi chỗ này thì sao? Gương mặt Caro rạng rỡ hẳn lên:

– À, vâng! Bọn con sẽ bỏ tiền túi ra mua trả mẹ những đồ ăn đã bị giập nát này. Và bọn con sẽ lau chùi cho sạch như gương mới thôi. Con xin mẹ đấy! Mẹ hãy cho bọn con một cơ hội đi...

Bà Lafaye do dự nhìn vào bộ mặt nài nỉ của hai cô con gái rồi trả lời:

– Thôi được, mẹ đồng ý. Mẹ muốn cái bếp này sẽ phải sạch bong khi mẹ xuống đây vào sáng mai. Dưới nền này sẽ không còn dính một chút thực phẩm hay một hạt đồ trang sức nào nữa. Tất cả mọi thứ đều phải được xếp đặt đâu vào đấy, nghe chưa?

– Đồng ý! – Cả hai chị em đồng thanh đáp lại.

Tuy nhiên, bà Lafaye vẫn phải tiếp tục cảnh báo hai cô con gái ngỗ nghịch của mình.

– Và mẹ không muốn thấy bất cứ một con rối nào ở trong bếp này nữa. Mẹ cũng không muốn nghe bất cứ một cuộc cãi cọ nào dù rất nhỏ về mấy cái con rối ấy. Không được tranh giành, không được ganh tỵ. Không bao giờ được để mẹ phải nghe những lời nói ngu ngốc về mấy con búp bê vô dụng ấy. Nếu không làm được như vậy thì đừng có trách mẹ là quá nghiêm khắc nghe chưa?

— Chúng con xin hứa với mẹ như vậy. — Lucy vừa nói vừa liếc mắt nhìn cô em gái.

— Cảm ơn mẹ. — Caro nói thêm vào. — Mẹ cứ đi ngủ đi. Mọi thứ cứ để bọn con lo.

Rồi nó khẽ đẩy bà mẹ về phía cửa.

Hai chị em sinh đôi bắt tay vào dọn dẹp. Không ai nói với ai một lời. Chúng cứ lầm lũi với các công việc nhặt, lau, hót... cho tới khi nền bếp sạch sẽ như cũ.

Cuối cùng Lucy lúi ra xa để kiểm tra xem tất cả đã gọn gàng hay chưa. Sau đó mới lảng lạng nhặt ngài Wood lên. Con rồi vẫn ngoác miệng ra cười như thể nó rất hài lòng về những chuyện xảy ra vừa rồi.

“Con rồi này chỉ mang lại toàn những điều phiền phức”. — Lucy thầm nghĩ.

Hai chị em tắt đèn, rời khỏi bếp rồi mệt mỏi leo lên cầu thang. Ánh trăng màu xanh nhạt vẫn nhẵn nại chiếu qua rèm cửa sổ vào trong phòng ngủ của hai chị em sinh đôi. Mặc dù cửa sổ vẫn đang mở, nhưng không hiểu sao không khí trong phòng vẫn nóng ẩm và ngột ngạt đến thế. Lucy liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức để trên bàn: Lúc này đã là ba giờ hai mươi phút sáng rồi.

Clac-Clac vẫn ngồi nguyên trên chiếc ghế bành bên cửa sổ, và đang mỉm cười trong bóng tối. Không chậm trễ một giây, Caro nhảy luôn lên giường, quay lưng về phía chị ngủ tiếp.

Lucy nhắc ngài Wood từ trên vai xuống. “Mày chỉ toàn gây ra những chuyện phiền toái thôi. — Nó tức giận suy nghĩ. — Chỉ toàn những điều phiền phức”.

Ngài Wood có vẻ đang chế nhạo nó bằng nụ cười tinh quái trên môi.

“Mình đã bắt đầu thấy ghét nó — Lucy nghĩ. — Mình bắt đầu sợ và ghét nó rồi”.

Lucy cúi tiết mở tủ tường ra, quẳng con rối lên rồi đóng sập cửa vào.

Nó lao lên giường trong khi trống ngực vẫn còn đập thành thực. Toàn thân nó rơi vào trạng thái mệt mỏi và đau đớn. Nó vùi đầu vào trong gối và nhắm nghiền mắt lại. Nó chuẩn bị chợp mắt thì lại giật thót người tỉnh dậy bởi một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ đâu đó:

— Hãy để cho ta ra! Hãy để cho ta ra khỏi đây!

Giọng nói ngân ngát đó phát ra từ chiếc tủ tường.

— Hãy để ta ra khỏi đây! Để ta ra khỏi đây! – Giọng nói vẫn vút lên the thé.

Lucy ngồi bật dậy. Toàn thân nó cứng đờ ra vì cảm giác sợ hãi đang xâm chiếm đầu óc nó. Ở giường bên cạnh, Caro vẫn không hề động dậy.

— Em có nghe thấy gì không?

— Nghe thấy gì cơ? – Caro hỏi lại bằng một giọng ngái ngủ.

— Tiếng nói trong tủ tường. – Lucy thì thầm.

— Hà? Chị vừa nói cái gì đấy? Bây giờ mới có ba giờ sáng. Thế chị không thể để em ngủ một chút ư?

Lucy bắt đầu thấy trống ngực đập loạn xạ, nó bước ra khỏi giường.

— Nhưng, Caro... Dậy đi nào. Chị muốn nói rằng ngài Wood đã gọi chị. Nó đã nói được mà!

Caro ngھn đầu lên nghe. Tất cả vẫn im lặng.

— Em chẳng nghe thấy cái gì cả? Không thấy gì hết. Chắc là chị mê ngủ đấy.

— Không, chị không mê ngủ. Chị sợ lắm, Caro. Chị thấy sợ lắm!

Lucy bắt đầu run rẩy từ đầu tới chân. Những giọt nước mắt lăn dài trên hai má nó.

Caro sang ngồi bên giường của cô chị.

— Caro, có... có điều gì đó thật ghê gớm đã xảy ra. – Lucy ấp úng nói trong hai hàng nước mắt.

— Em biết ai là người có trách nhiệm trong chuyện này đấy. – Caro vừa thì thầm vừa khoác tay lên hai bờ vai run run của cô chị sinh đôi.

— Hà?

— Đúng thế, em biết ai là người đã gây ra chuyện đó. Em biết rất rõ mà.

— Nhưng là ai mới được chứ? – Lucy hỏi trong tiếng nấc.

— Ai? Ai mới được chứ? Lucy hỏi lại, đôi má nó đã ướt đầm vì những giọt nước mắt.

— Em! – Caro trả lời, trong khi mắt nhắm nghiền lại vì buồn cười.

Lucy chẳng hiểu gì cả.

— Hả? Em vừa nói gì vậy?

— Em nói rằng chính em đã làm cái chuyện đó. – Caro nhắc lại. – Em, tức là Caro. Đó là một vở kịch khôi hài, Lucy ạ.

Nó vừa nói vừa gật đầu như muốn khẳng định những lời mình vừa nói.

Lucy há hốc mồm.

— Đó là một vở tuồng khôi hài à?

Caro lại gật đầu một lần nữa:

— Chính em là người đã làm cho ngài Wood di chuyển trong đêm à? Em đã mặc quần áo của chị cho nó và đã làm cho nó nói những lời đáng ghét ấy? Và chính em cũng là người đã mang nó xuống bếp? Chính em đã gây ra những cảnh lộn xộn dưới ấy à?

Caro cười ré lên:

— Đúng. Và em đã thực sự làm cho chị phải kinh hồn bạt vía, đúng thế không?

Lucy bóp chặt hai nắm đấm lại.

— Nhưng.... nhưng.... để làm gì mới được chứ? – Lucy ấp úng hỏi.

— Để đùa cho vui. – Caro vừa giải thích vừa trở về giường mình. – Em muốn xem mình có đủ khả năng làm cho chị sợ hay không. Đó chỉ là một trò diễn của em thôi mà. Em không hiểu làm thế nào mà chị lại tưởng tượng ra đó là giọng nói phát ra từ tủ tường và bị điều đó ám

ảnh ngay lập tức! Chắc em phải là một siêu sao nó giọng rồi thì mới khiến chị như vậy được!

— Nhưng... nhưng...

Caro lại cười ré lên vẻ đắc thắng.

— Thế mà chị lại thực sự đi tin rằng ngài Wood đang sống! Chị đúng là một con ngốc!

— Sao lại là một con ngốc? – Lucy ngô nghê hỏi lại.

— Chứ không à! Không thì là một nửa như thế vậy!

— Điều đó đâu có gì buồn cười. – Lucy nhẹ nhàng nói.

— Em biết, – Caro cười nhạo. – Điều đó rõ ràng là buồn cười rồi còn gì! Giá mà chị nghìn được mình khi chị trông thấy ngài Wood đeo đầy đồ trang sức quý giá ở bếp thì hay biết mấy!

— Nhưng làm thế nào mà em lại có thể nghĩ một trò hề độc ác đến như vậy? – Lucy hỏi.

— Tự nhiên nó đến đấy thôi. – Caro đáp lại bằng một vẻ tự hào. – Khi chị có một con rồi, em đã rất khó chịu. Em không thích lúc nào chị cũng bắt chước em trong mọi cái. Vì vậy...

— Vì vậy em mới nghĩ ra cái trò hề bẩn thỉu ấy chứ gì!

Caro gật đầu.

Lucy cau có bước khỏi giường rồi tì cái trán vào cửa tủ tường.

— Chị không hiểu tại sao mình lại có thể ngu ngốc như vậy được. – Nó lắm bâm.

— Về điều đó thì em cũng không hơn. – Caro vừa nói vừa cười toe toét.

— Em đã thực sự thành công khi làm cho chị tin rằng ngài Wood đang sống. Đúng là chị đã bắt đầu thấy sợ nó rồi đấy!

— Ủ, đúng thế! Em là một thần đồng mà lại! Chị không biết điều đó

à?

Lucy quay ngoắt ra nhìn cô em gái:

— Chị sẽ không bao giờ nói với em về chuyện đó nữa. — Nó tuyên bố dứt khoát, ra vẻ như đã làm chủ được nỗi sợ hãi của mình.

Caro nhún vai đáp lời:

— Nhưng đó chỉ là một vở kịch khôi hài thôi mà.

— Không! Đối với một trò hề thì quá độc ác. — Lucy nhấn giọng. — Chị sẽ không bao giờ nói với em về chuyện đó nữa. Không bao giờ, em nghe rõ chưa?

— Nếu chị muốn như vậy thì em cũng chẳng từ chối. — Caro đáp lại bằng một giọng khô khốc. — Em nghĩ rằng chị cũng chẳng còn cái máu hài hước nữa. Nếu chị muốn thì em cũng đồng ý như vậy.

Nói xong, Caro nằm lại lên giường, quay lưng về phía cô chị và kéo chăn trùm kín đầu.

“Mình phải tìm cách trả nó khoản nợ này mới được. — Lucy trầm nghĩ. — Nhưng phải làm thế nào đây?”

Vài ngày sau, vào một chiều nóng ẩm và lặng gió, Lucy cùng đi học về với Colin. Ánh mặt trời chiếu xuống bóng râm. Cây cối ven đường im lìm bất động và không ngả một bóng mát nào xuống đường đi.

— Lúc này mình chỉ muốn có một cái bể bơi thôi. – Lucy vừa lẩm bẩm và tháo ba lô ra khỏi lưng.

— Mình cũng vậy, mình cũng rất muốn cậu sẽ có một cái. – Colin vừa đáp lại vừa lấy tay áo quạt những giọt mồ hôi trên trán. – Thế ngài Wood của cậu sao rồi?

— Không đến nỗi tồi tệ lắm. Tớ nghĩ mình đã tìm ra một vài vở khá hay. Tớ đã hoàn toàn sẵn sàng để có thể tham gia ngày hội vào tối mai rồi đấy.

— Thế cậu đã lại nói chuyện với em gái chưa?

Lucy bĩu môi trả lời:

— Tớ đã nói lại rồi, nhưng tớ vẫn chưa tha lỗi cho nó.

— Phải nói rằng nó đã chơi cậu một vở khá đau đấy!

— Cũng phải thừa nhận mình đúng là một con bé ngu ngốc. Tớ cứ đinh ninh rằng tất cả những trò quái quỷ ấy đều là do ngài Wood gây ra...

Lucy lắc đầu. Cứ mỗi lần nghĩ lại các chuyện ấy nó lại cảm thấy thực sự bức mình và khó chịu.

Về đến trước cửa nhà mình, nó mở ba lô ra để tìm chìa khóa.

— Thế cậu đã mách mẹ rằng Caro đã làm cái trò hề ấy chưa? – Colin hỏi tiếp.

Lucy lắc đầu.

— Mẹ tớ đã hoàn toàn chán ngấy cái chuyện ấy rồi. Bà đã cấm tiết

bọn tớ nói chuyện về bày rối trước mặt bà. Hôm qua, khi từ New York trở về, khi nghe mẹ tớ kể tất cả những gì đã xảy ra trong nhà, ba tớ cũng cấm luôn bọn tớ nói chuyện đó trước mặt ông. Cảm ơn cậu đã cùng đi với tớ về đến nhà.

—Ồ! có gì đâu! Đi với cậu kể cũng vui đấy chứ! – Colin vừa trả lời vừa bập ngón tay cái lên chào.

Lần nào cũng vậy, cứ vừa ở trường về là Lucy lại chui tọt ngay vào bếp để ăn một miếng gì đó rồi mới chịu lên phòng tập luyện với ngài Wood.

Ngài Wood vẫn ngồi làm bạn trên ghế bành với Clac-Clac suốt từ sáng đến giờ. Lucy đặt ngài Wood lên vai, một tay cầm lon Coca rồi đi về phía bàn trang điểm và ngồi vào trước gương.

— “Đây là lúc tốt nhất trong ngày để có thể tập luyện cho có hiệu quả nhất. – Nó tự nhủ”. – Bây giờ chẳng có ai ở nhà cả. Ba mẹ đi làm chưa về, còn Caro đang mãi đi bơi.

Lucy đặt ngài Wood lên đầu gối.

— Bây giờ đã là lúc bắt tay vào công việc rồi đấy! – Nó nói với con rối, trong khi đưa tay tìm sợi dây điều khiển cho môi con rối cử động.

Một cái khuy áo sơ mi của con rối đã bị tuột. Lucy phải để nó dựa vào tủ trang điểm để cài lại cái khuy đó. Chợt có cái gì đó màu vàng vàng hút lấy mắt nó.

“Quái quỷ thật đấy! – Nó nghĩ. – Có bao giờ mình trông thấy cái gì ở đó đâu nhỉ.”

Nó thò hai ngón tay vào túi áo con rối rồi móc ra một mẫu giấy màu vàng được gấp rất cẩn thận.

“Chắc là một cái giấy biên lai” – Nó đoán thầm.

Nó mở tờ giấy ra.

Đó không phải là giấy biên lai. Trên tờ giấy chỉ có duy nhất một

dòng chữ viết tay, được viết bằng mực đen đậm với dòng chữ rõ ràng nhưng không phải là ngôn ngữ quen thuộc với Lucy.

— Có phải đã có người gửi cho mày mẫu giấy này phải không, ngài Wood?

Đôi mắt vô hồn của con rối đang nhìn xoáy vào mắt cô chủ nhỏ. Lucy cúi mặt xuống tờ giấy rồi cất tiếng đọc to cái hàng chữ quái lạ ấy:

— Karru marri odonna loma molanu karrano.

“Không hiểu dòng chữ này muốn nói gì nhỉ? Trông nó chẳng giống những chữ mà mình biết một tí nào cả!”

Đọc xong tờ giấy, Lucy quay về phía con búp bê, nó bỗng giật mình khẽ kêu lên một tiếng. Hình như con rối vừa cử động thì phải.

Nhưng không thể như thế được... Lucy hít một hơi thật mạnh rồi từ từ thở ra. Con rối vẫn đang nhìn nó bằng đôi mắt sơn xanh trống rỗng như mọi khi.

“Đây không phải là lúc mất thời gian vào những suy nghĩ vớ vẩn”, nó thầm nghĩ.

— Ta vào việc đi, ngài Wood!

Nó gấp tờ giấy lại và nhét trả vào chỗ cũ. Rồi đặt ngài Wood vào chỗ ngồi, tìm đầu những sợi dây điều khiển mắt vào môi của con rối.

— Ngài cảm thấy trong người thế nào rồi, ngài Wood?

— Tôi thấy mình không được khỏe lắm, Lucy ạ. Trong người tôi đang nhung nhúc toàn những mối mọt. Chúng đang gặm nhấm tôi! Ha! Ha!

— Caro! Lucy! Xuống đây các con! – Ông Lafaye đứng dưới chân cầu thang gọi với lên.

Khi bữa tối kết thúc, hai chị em sinh đôi rủ nhau lên phòng. Caro

nằm trên giường đọc sách giáo khoa. Còn Lucy vẫn tiếp tục mài mê tập dượt với ngài Wood ở trước gương để chuẩn bị cho buổi lễ tối mai.

— Ba gọi bọn con có việc gì đấy ạ? – Caro kêu lên vẻ khó chịu.

Ông Lafaye trả lời:

— Ông bà Taylor đến nhà mình chơi, họ đang rất háo hức muốn xem hai con biểu diễn múa rối. Các con xuống ngay đi nhé!

Cả Lucy cùng Caro đều làu nhàu vì khó chịu. Chúng không muốn bỏ dở công việc của mình. Ông bà Taylor là những người hàng xóm. Cả hai đều đã già rồi nhưng rất lịch sự xong cũng rất phiền nhiễu, lắm chuyện. Hai chị em nghe tiếng bước chân ba chúng bước lên cầu thang. Giây lát sau đã thấy ông thò đầu qua cánh cửa đang hé mở.

— Xuống đi con gái! Chỉ cần một đoạn hề ngắn thôi. Họ đang uống cà phê ở dưới và cùng nói chuyện về các con rối của hai con đấy.

— Nhưng con còn đang phải tập lại để chuẩn bị cho ngày mai. – Lucy năn nỉ.

— Thì con tập ngay trước mặt họ cũng được chứ sao. Chỉ cần năm phút thôi mà. Họ sẽ rất thích khi được thấy các con biểu diễn đấy. Hai cô bé thò dài đứng dậy. Chúng vắt con rối lên vai rồi lẳng lẳng theo ba đi xuống phòng khách.

Ông bà Taylor đang ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế tràng kỷ. Trước mặt họ là hai tách cà phê thơm nức đang bốc khói nghi ngút. Họ chào hai cô bé bằng một nụ cười hồ hởi và trìu mến.

Lucy lúc nào cũng rất lấy làm ngạc nhiên về sự giống hệt nhau của đôi vợ chồng già Taylor. Chẳng hiểu ngày xưa họ đã kén chọn kiểu gì mà cả hai đều có khuôn mặt nhỏ dẹt với một nước da đỏ đỏ, ốp lên trên đó là một mái tóc bạc như cước. Cả hai đều đeo kính cận có gọng bằng kim loại giống nhau như được sản xuất từ cùng một hang. Cách đeo kính của họ cũng không khác nhau tí nào: đeo trễ xuống tận dưới

cái đỉnh mũi nhọn hoắt! Thậm chí điệu bộ cười của họ cũng giống nhau tới mức người ta tưởng đó là một cái miệng cười nhưng được đặt sang hai nơi. Ông Taylor có một chùm râu nhỏ màu xám. Caro thường nói đùa ông ta cố tình để bộ râu như vậy để mọi người không bị nhầm lẫn ông với bà vợ những khi cả hai vợ chồng cùng cười.

“Có phải khi người ra cưới nhau lâu rồi thì đặc điểm của hai vợ chồng sẽ dần dần giống nhau? – Lucy nghĩ thầm – Và có phải khi hai người đã giống hệt nhau thì cũng là lúc hai người sắp về chầu ông tổ?”

Bà Lafaye quay sang phía hai cô con gái và ra hiệu cho chúng đến gần hơn:

– Caro và Lucy đang luyện tập để trở thành nghệ sĩ múa rối từ vài tuần nay. Tôi thấy cả hai đứa nhỏ đều rất có khiếu trong lĩnh vực nghệ thuật này.

Ông Lafaye đặt một cái ghế ra giữa phòng rồi nói:

– Caro, con hãy làm trước đi!

Rồi ông quay sang phía ông bà Taylor:

– Ông bà cứ để ý kỹ vào nhé, hai cô con gái cưng của tôi sẽ biểu diễn như những nghệ sĩ thực thụ cho mà xem.

Caro ngồi vào ghế và đặt Clac-Clac lên hai đầu gối. Ông bà Taylor hoan hô nhiệt liệt.

– Xin hai quý vị hãy dừng vỗ tay mà gửi tiền lẻ ra đây thì hơn – Clac-Clac nói.

Tất cả mọi người cười phá lên cứ như thể câu nói vừa rồi của con rối là lời nói khoác tuyệt nhất thế giới.

Lucy đứng ngây người ra nhìn trò diễn của cô em gái. Phải thừa nhận rằng nó có tài gây cười thực sự. Nó trình diễn mà không hề có gì vấp vấp. Hai vợ chồng người khách cười đến nổi đỏ hết cả mặt lên.

Tất nhiên là hai người cũng đỏ mặt y như nhau rồi.

Caro kết thúc cuộc biểu diễn của mình dưới hàng tràng vỗ tay tưởng chừng như không bao giờ dứt của hai người khách nhiệt tình kia.

Sau đó nó lại khoe với hai ông bà rằng có thể sẽ có ngày nó được biểu diễn trên ti-vi. Hai ông bà Taylor hứa sẽ không bỏ lỡ buổi truyền hình đặc biệt đó của Caro.

— Bác sẽ ghi vào băng hình buổi truyền hình đó của cháu, Caro ạ. — Ông Taylor khẳng định.

Bây giờ đến lượt Lucy, nó ngồi vào chỗ của Caro và đặt ngài Wood lên đầu gối như mọi lần.

— Xin giới thiệu với hai bác, đây là ngài Wood. Tối mai bọn cháu sẽ tham gia biểu diễn ở lễ hội trường cuối năm học. Còn bây giờ cháu xin được biểu diễn sơ qua một cảnh của chương trình mà cháu sẽ biểu diễn vào tối mai.

— Con búp bê này trông cũng xinh xắn đấy chứ. — Bà Taylor nhẹ nhàng nhận xét.

— *Bà cũng thế, bà cũng là một con búp bê xinh xắn đấy chứ!* Ngài Wood đáp lại bằng một giọng khàn khàn như rống lên.

Bà Taylor giật mình. Nhưng ông Taylor đã cười xòa đi. Ngài Wood bỗng cúi người ra trước để nhìn thẳng vào mặt ông Taylor.

— *Kia có phải là bộ râu của ông hay là ông đang nuốt một con chuột cống đấy?* — Con rối hỏi một cách quái ác.

Ông Taylor bối rối liếc nhìn bà vợ, rồi cố nặn ra một nụ cười hết sức méo mó. Cả bà vợ ông cũng vậy.

— *Đừng có cười to như vậy. Ông đã làm căn phòng này tràn ngập những hơi thở hôi hám rồi đấy. Ông có biết rằng sáng nay tôi đã tắm rồi hay không?* — Ngài Wood hét to lên.

— Lucy, đủ rồi đấy! – Bà Lafaye quát lên.

Ông bà Taylor mặt đỏ như gạch, đưa mắt nhìn nhau vẻ hoang mang. Ông Lafaye bước tới đứng trước mặt Lucy.

— Lucy, đây không phải trò đùa. Con hãy xin lỗi ông bà Taylor đi.

— Con, con... con chẳng nói gì cả! – Lucy ấp úng.

Ngài Wood quay sang phía ông bà Taylor rồi tiếp tục lẩm bẩm.

— Tôi rất lấy làm buồn. Rất lấy làm buồn vì ông bà cũng là đồ ngu ngốc! Người ta nên quẳng ông vào một cái bể cá nào đó thì hơn, bởi cuối cùng thì ông bà cũng chỉ là hai con tép đẹp mã mà thôi!

Hai vợ chồng Taylor lại đưa mắt nhìn nhau, sừng sốt.

— Tôi không hiểu cái hài hước của con bé. – Bà Taylor nói.

— Đó chỉ là những lời lăng mạ thô bỉ. – Ông chồng trả lời.

— Lucy, con bị làm sao thế? – Bà Lafaye đứng bật dậy, gào lên. – Con phải xin lỗi những vị khách mời đáng kính của ba mẹ ngay đi! Thái độ của con thật là quá tồi tệ!

— Con... con...

Lucy túm gáy ngài Wood rồi chần chừ đứng dậy.

— Cháu... cháu...

Nó cố nói mấy lời xin lỗi mà không sao cất nên lời.

— Xin lỗi! – Cuối cùng thì nó cũng gào lên được hai chữ cộc lốc. Rồi nó quay ngoắt lại và chạy bồm bộp lên cầu thang. Cùng những giọt nước mắt giàn giụa trên má là nét mặt bối rối đến hoảng loạn của nó.

— Phải tin chị, em phải tin ở chị! – Lucy gào lên bằng một giọng run run. Không phải chị là người nói những lời khủng khiếp ấy. Chính ngài Wood đã tự nói những lời ấy.

Caro ngược mắt nhìn lên trời.

— Lúc nào mà chị chả có lý do, chị đã làm liên lụy tới em rồi! – Nó lẩm bầm.

Dưới phòng khách, hai ông bà Lafaye vẫn đang ra sức xin lỗi hai vợ chồng nhà Taylor về sự cố vừa rồi. Lucy chạy tới ngồi phịch xuống giường rồi đưa tay quệt nước mắt.

— Chị đâu có làm những trò đùa quái ác đến như vậy. – Nó vừa nói vừa liếc mắt nhìn ngài Wood đang nằm chồm hổm giữa phòng. – Em thừa biết rằng những lời nói đó chẳng liên quan tới khả năng hài hước vốn có của chị một chút nào.

— Vậy thì sao chị cứ phải tuôn ra toàn những lời quỷ quái như vậy? Chị muốn làm tất cả mọi người cùng nổi khùng lên hay sao?

— Nhưng chị đã chẳng làm gì cả! Chính ngài Wood đã nói những cái lời mất dạy ấy! Không phải chị!

Rồi bất ngờ nó nhìn thẳng vào mặt cô em gái một cách đầy ngờ vực:

— ... Hay là... Đó lại là một trò xấu chơi nữa của em phải không?

— Em chẳng làm gì cả! Lúc đó em đang đứng ở rìa phòng khách. Thế chị không thể tưởng tượng ra một điều gì cho nó tử tế được một lần hay sao?

Lucy lắc đầu, vè bối rối:

— Caro à, chị xin em đấy! Chị thấy sợ! Chị thấy sợ thực sự đấy!

— Úi dào! Dĩ nhiên là như vậy chứ còn gì nữa! – Cô em gái đáp lại bằng một giọng mỉa mai – Em cũng thế. Em đang run bần bật từ đầu

tới gót chân này. À, này! Có phải chị muốn chứng tỏ cho em thấy rằng chị cũng xấu chơi không?

— Im mồm đi! — Lucy gào lên trong khi vẫn dầm dìa nước mắt.

— Dễ khóc thế không biết! Nhưng em chẳng bị lừa đâu, dù chỉ một phút! Và những giọt nước mắt đó càng không thể lừa được ba mẹ.

Caro quay lại cầm lấy Clac-Clac rồi đặt nó vát vèo trên vai. Lucy nhìn thấy cô em gái điềm nhiên bước qua đầu ngài Wood và đi ra khỏi phòng.

Không khí trong cánh gà sân khấu ngày hội trường nóng nực đến mức không thể chịu nổi. Mồm miệng Lucy cứ khô cháy lại khiến nó phải liên tục đi tìm nước uống. Những lời nói quỷ quái trước mặt ông bà Taylor tối hôm qua như vẫn đang lớn vồn bên tai nó. Bố mẹ nó đã cấm nó đi chơi trong hai tuần, và thậm chí còn cấm nó tham gia buổi biểu diễn ở lễ hội trường cuối năm học. Nhưng cũng rất may là bây giờ đã quá muộn để có thể thay đổi chương trình biểu diễn của trường.

Có đúng là may mắn không? Lucy nghiêm túc tự hỏi. Trong thâm tâm, nó vẫn rất muốn tin rằng sự việc xảy ra đêm hôm qua một lần nữa là do em gái nó gây ra, nhưng nhìn lại thực tế thì lại chẳng có gì thuyết phục nó tin ở điều đó cả. Thôi thì đằng nào việc cũng đã xảy ra rồi! Miễn sao ngài Wood vẫn bình yên là được!

Trong nhà biểu diễn đã chật kín khán giả. Vì chưa tới giờ biểu diễn nên mọi người vẫn thi nhau nói chuyện ầm ĩ. Và tiếng ồn ngày càng lớn. Lucy lại càng thấy căng thẳng.

“Làm sao mình có thể biểu diễn trước một đám đông như thế này đây?” — Nó vừa nghĩ vừa gạt tấm phong sân khấu ra mấy phân để quan sát khán giả phái dưới. — Ba mẹ nó đang ngồi ở hàng ghế thứ ba, phía cánh trái.

Lucy chợt nhận thấy rằng đôi bàn tay nó đang cứng đơ. Và một lần nữa cổ họng nó lại khát khô. Nó vội vàng đi uống một ngụm nước cuối cùng rồi lại tất tả chạy lại ôm lấy ngài Wood ở trên cái bàn gần đó.

Buổi sinh hoạt văn nghệ sắp sửa bắt đầu.

— Chúc may mắn! – Caro chạy ra trước sân khấu chúc cô chị.

— Cám ơn em. – Lucy lí nhí đáp lời.

Nó dựng ngài Wood dậy rồi đưa tay vuốt lại tấm áo cho con rối.

— Sao tay mày lại ướt thế! – Nó lẩm bẩm với con rối.

— Đừng có nói những lời thô tục như hôm qua đấy nhé! – Lucy nghiêm mặt lại dặn con rối.

Ngài Wood chớp chớp mắt lia lịa khiến cho Lucy giật mình.

— Trời! Nó thốt lên.

Lucy chưa hề động chạm gì tới những sợi dây điều khiển con rối. Một cảm giác lo sợ bắt đầu xâm chiếm toàn bộ cơ thể nó. “Lẽ ra mình không nên tiếp tục tham gia buổi lễ này thì hơn. – Nó vừa nghĩ vừa nhìn chăm chăm vào mặt ngài Wood để chờ đợi những cái chớp mắt nữa. – Hay là mình phịa bừa ra lý do là mình bị ốm nên không thể biểu diễn được?”

— Em thấy hơi hớp lăm phải không? – Chợt có tiếng ai đó thềm thì bên tai nó.

— Hà?

Lúc đầu, nó cứ tưởng là ngài Wood nói. Nhưng khi định thần lại, nó hiểu ngay ra rằng đó là tiếng bà Stanley, bà giáo dạy nhạc.

— Vâng, em thấy hơi hớp. – Nó thú thật, mặt đỏ ửng lên.

— Em cứ bước ra như một đội trưởng ấy, em sẽ thấy tự tin hơn. – Bà Stanley vừa thì thầm vừa bám chặt vào vai Lucy.

Bà giáo Stanley là một phụ nữ to béo với một bộ cảm núng nính che gần hết cả cái cổ tròn lẩn mập ú nhô ra trên đôi vai. Mái tóc đen bông bênh ngang vai càng làm cho đôi môi tô son đỏ chót của bà càng thêm nổi bật. Hôm nay bà mặc một bộ váy dài và rộng như cái nom úp cá, trên đó in đủ các loại hoa xanh đỏ.

— Ta bắt đầu đi, đến lúc rồi đấy! – Bà vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai Lucy như động viên con bé.

Bà Stanley bước ra sân khấu, ánh đèn chiếu làm bà phải nháy mắt liên tục vì chói. Sau khi có mấy lời gọi là thủ tục khai mạc buổi lễ, bà giới thiệu tiết mục biểu diễn của cặp Lucy và ngài Wood.

“Mình phải ra thật rồi sao? – Lucy thầm nghĩ. – Liệu mình có đủ sức để làm được việc đó không?”. Tim nó bắt đầu đập loạn lên đến nỗi nó chẳng còn nghe thấy bà Stanley nói gì nữa. Một tràng pháo tay nổi lên khi nó cầm ngài Wood ra đứng trước micro.

Bà Stanley bắt đầu rút lui vào phía cánh gà. Trước khi mất hút, bà còn ngoái lại cười với Lucy và nháy mắt động viên nó.

Lucy đứng ì ra, ánh đèn chiếu làm nó chói lòa cả mắt. Nó chột cảm thấy như có một cục bông to tướng ở trong miệng. Liệu nó có đủ can đảm nói lên được một lời nào không?

Người ta mang cho nó một cái ghế gấp. Nó ngồi lên đó và đặt ngài Wood lên trên hai đầu gối. Tuy nhiên, vì chiếc micro được để quá cao nên nó buộc phải đứng dậy, kẹp ngài Wood vào tay rồi cố gắng hạ thấp chiếc micro xuống.

— Có vấn đề gì thế em? – Bà Stanley lo lắng hỏi vội vàng chạy ra giúp đỡ nó.

Nhưng khi bà Stanley chưa kịp chạy tới sân khấu thì ngài Wood đã nhanh nhẩu nghiêng người về phía trước micro:

— *Trông có vẻ nhiều hoa thật đấy, nhưng rõ ràng chúng đều không phải là*

những đóa hoa hồng thực sự! – Ngài Wood vừa nói những lời độc địa vừa nhìn vào tấm váy lưng bùng của bà Stanley.

— Cái gì thế?

Bà giáo dạy nhạc ngạc nhiên, đứng sững lại.

— *Cái đầu của bà làm tôi nhớ lại một cái mụn com mà tôi đã bóc đi!* – Con rồi gạt tay đánh bộp một cái vào người đàn bà to béo khiến bà kinh ngạc há hốc mồm ra.

— Lucy!

— *Nếu bây giờ đếm số cằm trên khuôn mặt bà, thì liệu người ra có thể đoán được tuổi tác của bà không?*

Trong phòng cũng có lác đác một vài tiếng cười rúc rích. Nhưng nhiều nhất vẫn là những tiếng rì rầm phẫn nộ.

— Lucy, đủ rồi đấy! – Bà Stanley quát lên, tiếng nói giận dữ của bà bị khuếch đại gấp bội lần bởi cái micro.

— *Nếu nói là đủ, thì như vậy sẽ là quá thừa thãi rồi đấy!* – Ngài Wood tiếp tục nhạo báng – *Nếu nặng thêm vài ký nữa, thì chắc chắn bà sẽ chẳng thể chui vào được bất cứ một căn hộ nào đâu, người đẹp ạ.*

— Lucy, thật quá thể đáng rồi đấy! Cô yêu cầu em phải xin lỗi cô ngay bây giờ! – Bà Stanley mặt đỏ tía tai quát ầm lên. Lúc này bà chẳng cần biết cái micro có tác dụng gì nữa.

— Nhưng... nhưng... thưa cô, đó... đó không phải là em! – Lucy ấp úng cãi lại. Không phải em đã nói những cái lời mất dạy ấy!

— Cô yêu cầu em phải xin lỗi cô ngay! Phải xin lỗi cô và xin lỗi cả khán giả nữa! – Bà Stanley yêu cầu cô học sinh tội nghiệp. Con rồi lại nhòai người về phía micro rồi rống lên:

— Hãy xin lỗi về điều đó đi!

Con rồi ngửa cổ ra sau rồi há hốc mồm ra. Từ trong đó chợt có một chất gì đó màu xanh vừa lỏng vừa nhót chảy ra ngoài trông đến tởm.

— Kinh quá! — Có ai đó kêu lên.

Trông cái chất lỏng đó chẳng khác nào nước xúp đậu Hà Lan. Những tiếng kêu kinh tởm càng dội lên khi cái nước màu xanh ấy bắt đầu chảy tràn xuống chiếc áo sơ mi của con rối.

— Thật là khốn nạn!

— Đúng là không thể nào người được!

Lucy đứng ngây ra sợ hãi và sững sốt trước cái chất bắn thủi chảy ra từ cái miệng đang ngoác ra của ngài Wood.

Cái mùi hôi hám được tạo thành từ đủ các loại thực phẩm như sữa tươi, trứng thiu, thịt ôi và cả cao su cháy... bắt đầu xộc ra khắp phòng. Lucy không nhìn rõ khán bởi ánh đèn sân khấu. Tuy nhiên, nó vẫn đủ khả năng mà nghe rất rõ những tiếng la ó phẫn nộ và tức giận của họ. Bất chợt, nó cảm thấy có ai đó vừa đẩy mạnh nó từ phía sau. Thì ra người ta đã đuổi nó khỏi sân khấu, ra khỏi ánh đèn sáng trưng của buổi biểu diễn.

Cho tới lúc vào tới cánh gà rồi, nó mới nhận ra người vừa đẩy nó là bà Stanley.

— Lucy, tôi không hiểu vì sao và như thế nào mà em lại đi làm một cái việc như vậy. — Bà Stanley nói trong cơn giận điên người. — Tôi lưu ý em rằng nếu không cẩn thận em sẽ bị đuổi học đấy.

Ông Lafaye khoanh tay đứng nhìn không rời mắt khỏi Lucy. Con bé vừa gập người ngài Wood làm hai rồi quăng tọt xuống ngăn dưới cùng của tủ tường như ba nó ra lệnh. Sau đó, nó đóng cửa tủ lại.

Caro đang ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, vẻ bối rối.

— Thế nào, tôi có cần phải khóa cái tủ này lại không đây? – Ông Lafaye hỏi.

— Không, Không, không cần thiết phải như thế. – Lucy trả lời mà mặt vẫn cúi gằm xuống.

— Thôi được rồi, cứ để mặc nó như vậy cũng được. Nhưng đến thứ hai, tôi sẽ mang nó ra ngoài cửa hàng và bán quách đi cho rồi. Còn từ bây giờ tới lúc đó, ba cấm con động chạm tới nó đấy nghe chưa?

— Nhưng, thưa ba...

Ông Lafaye khoát tay bắt nó phải im lặng.

— Chúng ta cần thảo luận về chuyện đó. – Lucy năn nỉ. – Ba phải nghe con. Chuyện xảy ra tối nay... không phải là một vở hề do con biên soạn. Con...

Ông Lafaye quay ngoắt với một vẻ mặt khỗ sở.

— Lucy, ba rất lấy làm tiếc. Chúng ta sẽ nói về chuyện đó vào ngày mai. Còn bây giờ, cả mẹ con và ba đều đã quá mệt mỏi và ngán ngẫm rồi nên không thể bàn luận được nữa...

— Nhưng, thưa ba...

Ông không ngoái lại nhìn con gái mà đi thẳng ra khỏi phòng, Lucy nghe bước chân ông xa dần dưới cầu thang rồi quay sang nhìn Caro.

— Thế bây giờ em có tin chị không?

— Em cũng chẳng biết là... là có nên tin hay không nữa. Đó quả thực là những điều thô bỉ... không thể tưởng tượng nổi! Tuy nhiên, nói cho cùng thì đó chỉ có thể là chị mà thôi!

— Caro, chị... chị...

— Ba đã nói rất đúng. Chúng ta sẽ nói chuyện này vào ngày mai. — Cô em gái ngắt lời. — Em tin chắc rằng như vậy sẽ sáng suốt và bình tĩnh hơn.

Lucy không sao ngủ được. Nó cựa quậy, trở mình ra đủ hướng mà mắt vẫn mở thao láo. Nó vùi cả đầu xuống gối một lúc lâu vẫn không thay đổi được tình thế. Cuối cùng, vì quá căng thẳng, nó phải ngoi đầu ra ngoài giường rồi chạm cả xuống dưới đất.

“Chắc mình sẽ chẳng bao giờ ngủ được mất”. — Nó nghĩ thầm.

Cứ mỗi lần nhắm mắt lại là một lần nó thấy cái cảnh quỷ quái mà ngài Wood gây ra ở buổi hội trường hiện ra rõ mồn một. Rồi nó lại hình dung ra những tiếng la ó trong tức giận của khán giả, của những người bạn và ba mẹ chúng. Cả những tiếng gào thét kinh tởm của người xem khi họ thấy cái chất lỏng màu xanh gớm ghiếc chảy ra từ mồm con rối vẫn cứ như đang văng vẳng bên tai nó. Và tất cả đều cho rằng nó là thủ phạm đã gây ra những trò bỉ ổi mất dạy đó.

“Đời mình thế là chẳng còn gì nữa. — Lucy nghĩ. — Mình sẽ chẳng bao giờ lấy được lại những gì đã mất. Mình sẽ không được quay lại trường nữa. Mình cũng sẽ không thể chứng tỏ được chính bản thân ở bất cứ một chỗ nào khác. Đời mình thế là hỏng chỉ vì cái con rối khốn nạn ấy”.

Vừa lúc đó, nó bỗng cảm thấy có một cảm giác ớn lạnh chạy dọc từ đầu xuống tới chân. Ngài Wood... Chỉ có một mình nó biết được rằng nó không phải là người chịu trách nhiệm về những chuyện đã xảy ra. Và không có ai đó đủ khả năng, kỹ thuật điều khiển con rối ở một khoảng cách xa như vậy. Không, không có ai có thể khiến cho con rối

làm cái trò như nó đã từng làm. Thủ phạm duy nhất có thể có chính là...

Lucy chột giật thót một cái vì có tiếng động. Tiếng động đó như tiếng nghiền răng của ai đó. Không phải, đó là tiếng bước chân người.

Lucy nín thở, dỏng tai lên nghe.

Tất cả lại trở về trạng thái im lặng. Không khí trong phòng tĩnh lặng tới mức nó còn nghe rõ mồn một cả tiếng trống ngực của mình.

Lại một tiếng bước chân nữa khẽ vang lên. Có một cái bóng của ai đó hiện rõ trên bức tường. Hay đó chỉ là một cảm giác ảo tưởng của nó? Không phải. Có ai đó đang lăm lũi đi về phía cửa phòng. Nó đi rất nhẹ, rất nhẹ.

Lucy lại thấy trống ngực mình đập loạn lên. Nó từ từ nhóm dậy và cố gắng không gây ra một tiếng động nào. Nó nín thở nghe ngóng. Cái bóng đang nhẹ nhàng bước gần tới cửa.

Lucy đặt chân xuống nền nhà, mắt vẫn không rời cái bóng cam lạng đó. Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?

Nó nhận thấy có tiếng cọt xát vào cửa, sau đó nó nghe thấy tiếng cánh cửa đang từ từ mở ra.

Lucy run rẩy đứng dậy. Nó lao vội theo cái bóng cam lạng đó.

Chỗ chiếu nghỉ cầu thang còn tối hơn cả trong phòng vì chỗ này không có cửa sổ.

Cái bóng bỗng lao nhanh hơn khi nó đã đặt chân tới đầu cầu thang.

Lucy vẫn lăm lũi bám theo, vì ở chỗ này có thảm len nên nó đã không gây ra bất cứ một tiếng động nào, dù là rất nhỏ.

Nó đã đuổi kịp cái bóng ở đầu cầu thang.

— Trời! – Nó kêu khẽ lên.

Lucy nắm chặt lấy cái vai của cái bóng rồi buộc nó phải xoay người

lại. Lúc này Lucy mới biết rằng mình đang đứng trước bộ mặt cười của ngài Wood.

Ngài Wood chớp chớp mắt, rồi rít lên một tiếng góm ghiếc. Trong bóng tối nơi đầu cầu thang, nụ cười gố của nó trở nên nhăn nhó, khinh khỉnh đến ghê gớm.

Lucy sợ hãi đè mạnh lên vai ngài Wood rồi lấy tay túm chặt lấy vai áo sơ mi:

— Thật... thật không thể như thế được!

Con rồi tiếp tục chớp mắt và mở miệng cười hềnh hếch. Nó ra sức vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay của cô bé nhưng không được.

— Nhưng... mày chỉ là một con rối thôi cơ mà! – Lucy nói bằng một giọng nghèn nghẹn.

Con rồi lại cười hềnh hếch mà rằng:

— Mày cũng thế! – Nó gào lên bằng một giọng như con chó đang nhe nanh ra gầm gừ.

— Mày không thể bước đi được! Mày không thể là một sinh vật sống được! – Lucy kêu lên.

Con rồi ra lệnh bằng một giọng tỉnh khô:

— Câm mồm! Bây giờ hãy để cho ta đi ngay!

Lucy càng nắm chặt tay lại rồi lăm bắm:

— Mình đang mê ngủ. Rõ ràng là mình đang mê ngủ.

— Ta không phải là một giấc mơ. Ta là một con ác mộng! – Con rồi vừa đáp lại vừa cười phá lên.

Lucy không rời mắt khỏi con rối trong bóng tối ngoài cầu thang, trong khi tay nó vẫn túm chặt lấy áo sơ mi của con búp bê tưởng chừng như vô tri vô giác đó. Đêm nay trời nóng quá. Lucy cảm thấy ngột ngạt và rất khó thở. Tiếng động gì nữa không biết? Đó chẳng là

tiếng động gì cả mà chính là tiếng hỗn hển của chính Lucy.

— Thả ta ra! Nếu không ta quẳng mày xuống chân cầu thang bây giờ! – Con rồi nhắc lại. Con rồi cố vùng vẫy một lần nữa hòng thoát khỏi bàn tay của cô chủ nhỏ.

— Không! Tao... tao sẽ lại nhét mày vào trong tủ tường. – Lucy vừa trả lời vừa nhấn mạnh ngài Wood xuống.

Con rồi há miệng cười sằng sặc, rồi nó áp cái mặt gỗ vào sát mặt Lucy.

— Mày sẽ không thể nhốt tao ở trong đó được đâu.

— Tao sẽ nhét mày vào đấy. Tao sẽ nhét mày vào trong một cái hòm, hoặc trong bất cứ một cái gì đó có thể được! – Lucy đáp bừa bởi lúc này nó chẳng còn nghĩ ngợi được gì nữa.

Nó cảm thấy như bóng đêm như đang bao bọc lấy nó, đè nặng lên cái thân hình bé nhỏ của nó.

— Hãy để cho ta đi! – Con rồi vẫn vừa nhắc lại vừa tìm cách thoát thân. Lucy lấy bàn tay còn lại luôn qua người con rồi cho chắc chắn.

— Hãy buông ta ra ngay! – Con rồi gầm lên bằng một giọng khàn khàn. – Bây giờ ta chính là chỉ huy ở đây. Mày phải tuân lệnh ta.

Nó lại tiếp tục ra sức vùng vẫy. Lucy đẩy nó chúi người về phía trước rồi bẻ quặt tay nó ra sau lưng. Bằng một sức mạnh phi thường, con rồi đã gỡ được tay ra đằng trước và tặng luôn cho cô chủ nhỏ một cú đấm trời giáng vào đúng chỗ bao tử.

— Ối! – Cô bé rên rỉ rồi nấc lên một tiếng.

Con rồi tranh thủ ngay lập tức cái khoảnh khắc choáng váng này của cô bé. Một tay nó bám chặt vào tay vịn cầu thang rồi cố bước qua người Lucy, tuy nhiên nó đã bị cô bé tóm chặt lấy một chân.

Lucy hỗn hển lật ngửa ngài Wood ra rồi ghì chặt nó vào một bậc cầu thang.

— Ôi!

Lucy buột miệng kêu lên khi đèn trần ở cầu thang chợt bật sáng. Nó phải nhắm nghiền mắt lại vì ánh sáng chói lòa đang chiếu thẳng vào mặt. Con rối vẫn tiếp tục vung vẩy bên dưới, song lúc này nó có vẻ như đã bất lực bởi cô chủ nhỏ đã đè cả trọng lượng của cơ thể lên người nó.

— Lucy! Nhưng... cái quỷ quái gì thế này! – Caro đứng hét lên trên cầu thang.

— Ngài Wood...! Nó đang... sống!

— Nhưng chị đang làm cái trò gì vậy? Chị không sao chứ?

— Không, chị không sao cả! Đi gọi ba mẹ ngay! Ngài Wood đang... sống đấy!

— Thôi đi! Nó chỉ là một con rối! – Caro vừa nói vừa miễn cưỡng đi lại gần phía cô chị. – Đứng dậy đi, chị Lucy! Chị bị điên hay sao đấy?

— Em hãy nghe chị nói đi! – Lucy năn nỉ vẻ thất vọng. – Hãy đi gọi ba mẹ đi! Hãy đi gọi trước khi nó trốn thoát!

Nhưng Caro vẫn đứng ì ra đấy. Nó khoanh tay đứng nhìn bà chị đầu bù tóc rối đang nằm bò ra dưới đất với nét mặt hoảng hốt đến nực cười.

— Chị Lucy, em xin chị hãy đứng dậy đi. Đứng dậy và về giường ngủ ngay đi.

— Nhưng chị đã nói với em rằng nó đang sống mà! – Lucy nhắc lại. – Hãy tin chị đi! Chị xin em đấy. Caro, chị xin thề với em đấy.

Lúc này, con rối đã bị đè sấp mặt xuống thảm, tay chân xò rộng ra bất động.

— Chị đã gặp phải một con ác mộng rồi. – Caro vừa nói vừa đi lại gần cầu thang. – Đi ngủ đi chị. Đó chỉ là một con ác mộng thôi mà.

Lucy thở ngắn thở dài quay lại nhìn cô em gái. Nó đưa một tay nắm

lấy tay vịn cầu thang rồi hơi nhô người dậy.

Chỉ đợi có thế, con rồi đưa hai tay ra tì vào mép bậc cầu thang rồi vùng dậy, giăng ra khỏi tay cô chủ và lao xuống phía dưới.

— Không! Không! Không thể như thế được! – Caro hét lên khi trông thấy con rồi đang lẩn trốn.

— Đi gọi ba mẹ đi! Nhanh lên!

Caro đứng há hốc mồm ra. Nó sợ và kinh ngạc đến nỗi không hề động dậy được một chút nào.

Lucy gio tay nhào người ra phía trước. Nó chộp lấy vai ngài Wood rồi luồn tay ra ôm chặt lấy cái thân hình gỗ của con rối.

Cái đầu gỗ của con rối bị đập đánh bộp một cái xuống cầu thang khi cả hai bị mất đà và cùng lăn cả xuống dưới.

Con rối rú lên một tiếng đau đớn. Nó nhắm nghiền hai mắt lại, người nằm yên bất động.

Lucy từ từ đứng dậy. Toàn thân nó run lên bần bật, mặt mũi tái mét, thở không ra hơi. Bất chợt, nó đặt chân thật mạnh lên lưng con rối và cứ giữ nguyên như thế.

— Mẹ ơi! Ba ơi! Tới đây nhanh lên! – Nó gào lên.

Ngài Wood cố nghên cổ lên. Nó lại bắt đầu lăm bắm và ra sức giãy giụa để thoát thân.

Lucy dồn tất cả sức nặng lên bàn chân đè vào lưng con rối.

— Hãy để cho ta đi! – Con rối lại rống lên.

Lucy nghe có tiếng nói trên tầng.

— Mẹ ơi! Ba ơi! Xuống đây đi! – Nó gân cổ ra gọi.

Hai ông bà Lafaye xuất hiện, vẻ lo lắng.

— Ba mẹ hãy xem này! – Lucy vừa thở hổn hển nói vừa chỉ tay vào con rối đang nằm bẹp dưới chân.

— Nhìn gì nào? – Ông Lafaye vừa hỏi vừa kéo lại cái quần ngủ.

Lucy chỉ vào con rối:

— Nó... nó định bỏ trốn.

Nhưng ông Lafaye vẫn khoanh tay đứng im.

— Lại một trò hề nữa phải không? – Bà Lafaye tức giận hỏi.

— Ba chẳng thấy có cái gì đáng buồn cười ở đây cả. – Ông Lafaye lắc đầu nói tiếp.

— Ngài Wood định lần trốn theo cầu thang này. – Lucy mạnh dạn nói tiếp. – Nó có thể làm được tất cả. Nó...

— Đây không phải là chỗ đùa của con. – Bà Lafaye gắt lên. – Chẳng có gì đáng gọi là hài hước ở đây cả. Lucy, tại sao con lại đánh thức mọi người lúc nửa đêm...

— Ba có cảm tưởng rằng con đã bị điên rồi, con gái ạ. Ba đang thấy rất là lo lắng. – Ông Lafaye tiếp tục. – Sau những gì đã xảy ra tối hôm qua...

Lucy cúi người xuống để tóm lấy ngài Wood. Nó cầm vào vai con rối rồi lắc thật mạnh.

— Ba mẹ hãy nghe con nói! – Nó kêu lên. – Con rối này có thể đi được! Nó có thể chạy được, nói được! Nó... nó là một sinh vật sống!

Lucy thôi không lắc mà để con rối nằm thành một đụn bất động dưới đất.

— Ba nghĩ rằng cần phải đưa con tới bác sĩ thôi. – Ông Lafaye lo lắng nói.

— Không! Con cũng đã nhìn thấy như vậy! – Caro nói xen vào. – Chị Lucy nói đúng! Rõ ràng là con rối đã cử động. Con muốn nói: con

tin chắc rằng nó đã chuyển động!

— Lại một trò hề ngu ngốc nữa phải không? – Bà Lafaye bực dọc hỏi lại. – Sau những gì xảy ra ở trường tối qua, mẹ tưởng như thế là đủ rồi chứ!

— Nhưng, thưa mẹ... – Lucy lại bắt đầu nói trong khi mắt vẫn không rời khỏi cái đụn gỗ mặc quần áo dưới chân.

— Lên giường! – Bà Lafaye ngắt lời. – Ngày mai con hãy nghỉ học. Rồi mẹ sẽ bàn tới chuyện phạt cả hai đứa.

— Cả con nữa à? – Caro kêu lên. – Con có làm gì đâu?

— Mẹ à, con nói sự thật đấy! – Lucy nhấn giọng.

— Ba thật sự vẫn chưa hiểu cái trò hề này của con. – Ông Lafaye vừa nói vừa lắc đầu. – Con làm như vậy vì lẽ gì không biết?

— Lên giường! Cả hai đứa hãy đi ngủ ngay lập tức! – Bà Lafaye ra lệnh. – Và cất con rối này ngay đi cho khuất mắt tôi!

Nói rồi bà Lafaye quay ngoắt đi cùng với ông chồng. Caro tự nhiên cảm thấy buồn khi nhìn thấy cô chị làm lủi ôm ngài Wood quay về phòng.

— Em có tin chị không, Caro? – Lucy vừa hỏi vừa quàng con rối lên giường.

— Có, em có tin. – Caro bối rối đáp lại, mắt nó đang nhìn vào con rối ở trên giường.

Lucy cũng quay sang nhìn ngài Wood của mình. Nó chột nhìn thấy con rối lại đang chớp chớp mắt và từ từ đứng dậy.

— Ôi!

Nó thốt lên một tiếng rồi đưa tay chộp lấy cổ tay con rối.

— Caro, nhanh lên! Nó lại bắt đầu cử động rồi đấy!

— Chị muốn em phải làm gì bây giờ?

– Chị cũng chẳng biết nữa. – Lucy trả lời trong khi con rối đã nhảy bổ xuống tấm thảm dưới nền nhà và cố vùng vẫy khỏi hai cánh tay đang nắm chặt lấy cổ nó. – Chúng ta cần phải...

– Chúng mày sẽ chẳng thể làm được điều gì đâu. – Ngài Wood ngắt lời. – Từ nay trở đi, ta sẽ làm chủ. Ta là người mới sống dậy! Mới sống dậy!

– Nhưng... tại sao? – Lucy hỏi trong khi nó còn không tin ở mắt mình nữa. – Nói cho cùng thì mày chỉ là một con rối và...

Con rối hít một hơi rồi nói bằng một giọng khinh khỉnh:

– Chính mày đã trả lại cho tao cuộc sống. Chính mày đã đọc cái lời bùa chú đó.

– Bùa chú à? Mày định nó về cái gì thế?

Bất giác, Lucy nhớ lại chuyện hôm nọ. Nó đã đọc những chữ quái lạ ghi trên một mẫu giấy được nhét trong túi áo con rối.

– Thế là ta lại được trở về với cuộc sống, cảm ơn nhé! – Con rối tiếp tục gầm gừ. – Từ nay trở đi, mày và em mày sẽ là đầy tớ của ta.

Trong khi khiếp sợ nhìn bộ mặt cười của con rối, trong đầu Lucy chợt lóe lên một ý nghĩ. Nó nhớ tới mẫu giấy được nhét trả vào trong túi của con rối.

“Nếu mình đọc ngược lại cái dòng chữ đó, – nó thầm nghĩ. – liệu con rối có trở lại trạng thái bất động được không?”

Lucy tóm chặt lấy ngài Wood. Con rối cố xoay người tránh đi nhưng không được bởi cô chủ nhỏ đã nhanh hơn và đã móc được tờ giấy màu vàng đó ra.

– Đưa cái mẫu giấy đó cho ta ngay! – Con rối gào lên.

Nó cố nhảy lên để giật lại mẫu giấy nhưng không được bởi chiều cao của nó không cho phép nó làm được những việc như vậy.

Lucy nhanh tay mở rộng tờ giấy đó ra rồi đọc to từ cuối dòng lên:

— Karrano molonu loma odonna marri karru.

Hai chị em căng mắt ra quan sát con rỗi, chờ đợi cái giây phút nó xiu xuống.

Nhưng nó không những không té xiu mà còn lại bầu lấy cái ghế tựa và ngựa cổ lên cười nhảu nhở.

— Đó là bùa chú của một pháp sư già. Nếu có ai đọc to dòng chữ đó, ta sẽ lập tức có quyền trở lại với cuộc sống! – Con rỗi tuyên bố với nụ cười khinh khỉnh. – Tuy nhiên, câu đó cũng chẳng có tác dụng phá hủy được ta nếu như có ai đó cố tình đọc lại nó một lần nữa!

Phá hủy nó ư? Có nên không?

“Nên làm như vậy”. – Lucy quả quyết. Nó ném tờ giấy xuống đất bằng một vẻ mặt kinh tởm. “Mình không còn sự lựa chọn nào khác”.

— Caro, ta phải phá hủy nó đi thôi.

— Hả?

Caro có vẻ lúng túng và ngạc nhiên.

Lucy luồn hai tay xuống nách con rỗi rồi nắm chặt lấy cái cơ thể gồ của nó.

— Chị sẽ nắm chặt nó như thế này, còn em sẽ lôi đầu lôi cổ nó ra.

Caro phải lui người lại để tránh những cú đập lia lịa của ngài Wood.

— Chị sẽ không buông nó ra đâu. – Lucy nhắc lại. – Em hãy tóm lấy đầu nó và lôi thật mạnh vào.

— Chị có... chị có chắc không?

Caro có vẻ chần chừ, mặt nó đang nhảu nhúm lại vì sợ.

— Chắc chứ, làm đi, hãy lôi cổ nó ra!

Caro tóm chặt lấy đầu con rỗi.

— Hãy để cho ta đi! – Con rồi gào lên.

— Lôi đi, Caro! – Lucy cũng hét lên.

Caro tóm lấy cái đầu gỗ bằng hai tay. Nó hỗn hển dùng hết sức lực lôi thật mạnh, nhưng cái đầu vẫn trơ ra đấy.

Ngài Wood lại cười ré lên.

— Hãy dừng ngay cái trò ngu ngốc ấy đi! Chúng mày đang cù tao buồn rồi đấy!

— Lôi mạnh nữa vào! – Lucy ra lệnh.

Mặt đỏ tía tai, Caro nắm chặt tay hơn rồi lại cố gắng giật mạnh cái đầu gỗ ra một lần nữa.

Con rồi nhếch mép, vẻ khinh bỉ.

— Nó có vẻ như không muốn ra đâu! – Caro nói trong hơi thở.

— Tháo đinh ốc nó ra vậy! – Lucy nói tiếp.

Con rồi bắt đầu giãy giụa như điên dại và nó đã thành công trong việc vung chân đá cho Lucy một cú đau điếng vào bụng. Nhưng Lucy vẫn cắn răng giữ chặt lấy nó.

— Làm đi! Tháo đinh ốc ở đâu nó ra!

Caro thử làm.

Con rồi lại cười sảng sặc, vẻ khinh bỉ.

— Chúng mày sẽ chẳng vắn được đâu!

Caro buông tay ra và lui lại một bước.

Ngài Wood đứng thẳng dậy và nhìn chăm chăm vào người Caro.

— Mày sẽ không thể đè bẹp được ta! Ta là một kẻ không thể phá hủy!

— Chúng ta phải làm gì bây giờ đây? – Caro vừa kêu lên vừa liếc mắt nhìn cô chị.

— Chúng ta hãy nhét nó vào tủ! Làm như vậy, chúng ta mới có thì giờ để suy nghĩ tiếp. – Lucy trả lời.

— Chúng mày chẳng cần phải nghĩ ngợi gì đâu. Từ giờ trở đi, hai chị em chúng mày sẽ là đầy tớ của ta. – Con rối gần giọng nói. – Chúng mày sẽ phải làm tất cả những gì ta yêu cầu. Từ nay, ta, chính ta, sẽ là người ra lệnh...

— Không hề gì. – Lucy lắc đầu lẩm bẩm.

— Thế bọn tao quyết không tuân lệnh mày thì sao? – Caro hỏi.

Con rối ném cho cô em sinh đôi một cái nhìn giận dữ.

— Nếu vậy thì ta sẽ bắt đầu phá hỏng tất cả những gì chúng mày yêu mến. – Con rối thản nhiên trả lời. – Từ tình cảm bố mẹ, tới tình bạn bè, thầy cô của chúng mày. Thậm chí cả cái con chó bẩn thỉu và lẩm mồm của chúng mày ta cũng cho đi nốt.

Nói xong, ngài Wood lại ngửa cổ ra sau cười như quỷ dữ.

— Chúng mày cũng không thể vứt bỏ ta được đâu. – Nó nhắc lại. – Đừng có làm ta phải nổi giận. Ta là người có sức lực phi thường. Ta nói cho hai đứa nhãi ranh chúng mày biết là ta đã bắt đầu chán ngấy những âm mưu ngu ngốc hòng phá hủy ta của chúng mày rồi đấy.

— Cái tủ tường làm gì có chìa khóa ở đây, em có nhớ thế không? – Lucy vừa nói vừa ra sức ghì chặt lấy con rối đang vùng vẫy lung tung.

— Ờ, khoan đã! Chị thấy cái này thế nào? – Caro vừa hỏi vừa lôi từ trong tủ tường ra một chiếc va ly đã cũ.

— Được đấy! – Lucy tán thành ý kiến của cô em gái.

— Đúng là hai con ngốc! – Ngài Wood lẩm bẩm chửi rủa. – Chúng mày bắt đầu mang vạ vào thân rồi đấy!

Bằng một cái lắc người thật thô bạo, con rối vùng thoát khỏi đôi bàn tay đã mỏi rã rời của Lucy.

Lucy lao vội theo để chụp lấy con rối nhưng không được, hơn nữa

lại còn bị ngã đập đầu xuống giường. Con rồi đã chạy ra giữa phòng rồi dừng lại nhìn ra phía cửa, hình như nó đang dự định điều gì đó thì phải.

— Chúng mày sẽ phải hành động như ta ra lệnh. – Ngài Wood vừa tuyên bố bằng một giọng nghiêm khắc, vừa khoát tay về phía Caro.

— Không! – Lucy vừa hét vừa đứng dậy.

Cả hai chị em cùng lao vào ngài Wood. Caro túm lấy tay, còn Lucy thì nằm soài ra chụp lấy hai cẳng chân con rồi.

Loay hoay một lúc, hai chị em sinh đôi mới nhét được con rồi vào trong chiếc va ly cũ.

— Chúng mày sẽ lấy làm tiếc vì điều này! – Ngài Wood vừa đe dọa vừa khua chân đá bừa vào chiếc va ly. – Chúng mày sẽ phải trả một giá đắt cho hành động này! Bây giờ sẽ có kẻ phải trả giá!

Con rồi vẫn tiếp tục gào thét khi Lucy khóa va ly lại và quăng nó vào đáy tủ tường. Cô bé đóng sập cửa lại rồi đứng dựa luôn vào đó thở hổn hển.

— Còn bây giờ, ta sẽ phải làm gì đây, chị Lucy? – Caro cất tiếng hỏi, chán nản.

— Mình sẽ chôn sống nó! – Lucy nói, giọng đanh lại .

— Hả? – Caro hỏi, mặt tái mét.

Trong khi thảo luận kế hoạch hành động, hai chị em vẫn phải liên tục nghe những lời chửi bới của con rồi vọng ra từ trong tủ tường.

— Mình sẽ chôn nó dưới cái đồng chất thải ở bên kia. – Lucy vừa giải thích vừa nhìn sang cửa sổ. – Em biết đấy, cái đồng rác đó nằm ở gần ngôi nhà mới kia kìa.

— Được đấy. Em đồng ý. – Caro đáp. – Em sợ đến nỗi chẳng còn nghĩ ra cái gì nữa.

Caro liếc nhìn cái đồng hồ để bàn: gần ba giờ rưỡi sáng rồi.

— Em nghĩ rằng chúng ta nên đánh thức ba mẹ dậy. – Nó nói tiếp, vẫn rất lo lắng.

— Không thể được. Chúng mình đã nói với ba mẹ về chuyện này cả trăm lần rồi. Hai người sẽ chẳng tin chúng ta đâu. Nếu bây giờ lại đánh thức ba mẹ dậy, chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp nhiều điều phiền toái hơn nữa...

— Làm sao có thể gặp nhiều điều phiền toái hơn nữa được. – Caro vừa lẩm bẩm vừa chỉ vào tủ tường, nơi vẫn liên tục vọng ra những lời nguyền rủa giận dữ của ngài Wood.

— Em mặc thêm áo vào đi! – Lucy ra lệnh. – Chúng ta sẽ chôn sống nó. Sau đó sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới nó nữa.

Vài phút sau, hai chị cùng lồm lũi mò xuống cầu thang. Nơi đây vẫn tối đen như mực. Lucy khệ nệ xách va ly, nó cố bỏ ngoài tai những lời phản đối thô tục và tức giận của ngài Wood.

Caro mở cửa, hai chị em lặng lẽ bước ra ngoài.

Không khí ngoài trời mát mẻ và ẩm ướt hơn. Những giọt sương

sớm động trên ngọn cỏ đang long lanh phát sáng dưới ánh trăng. Những ngọn cỏ ướt đầm được dịp dính bết vào đế giày của hai chị em sinh đôi khi chúng đi về phía nhà xe.

Trong khi Lucy đang ra sức giữ chặt lấy chiếc va ly, thì Caro bước tới và từ từ nâng cánh cửa lùa của nhà xe lên tới một nửa, sau đó nó lườn vào bên trong rồi lòi ra một cái xéng xúc tuyết to tướng.

— Cái này có vẻ được đấy! – Caro lẩm bẩm.

Lucy liếc nhìn ra ngoài đường. Ánh sáng hắt xuống từ những ngọn đèn đường dường như đang bị nhấn chìm xuống dưới cái ẩm ướt của thời tiết lúc cuối đêm. Tất cả đều lọt thỏm vào bầu trời lò mò ánh trăng. Hai chị em xông thẳng vào các bụi cây thấp lè tè được dùng làm hàng rào ngăn cách giữa hai nhà. Lucy đặt chiếc va ly xuống bên cạnh đồng phế thải to đùng trước mặt.

— Mình sẽ đào hố, quăng nó xuống rồi lấp đất lên. – Lucy quyết định.

— Ta báo trước cho hai đứa biết rằng kế hoạch của chúng mày sẽ không thực hiện được đâu. Ta là một kẻ siêu mạnh! – Con rồi ở trong va ly hét lên đe dọa.

— Em đào trước đi. – Lucy nói mà không chú ý đến những lời đe dọa của con rồi. – Sau đó chị sẽ đào tiếp.

Caro cắm xéng vào trong đồng rác. Lucy chột rùng mình vì lạnh. Bầu trời bất ngờ tối sầm lại bởi một đám mây lớn vừa kéo tới che lấp cả mặt trăng.

— Hãy để cho ta đi! – Ngài Wood lại rống lên. – Nếu không thả ta ra ngay bây giờ, chúng mày sẽ phải chịu những hình phạt thích đáng nhất.

— Đào nhanh lên em! – Lucy sốt ruột giục em.

— Em làm hết sức mình rồi đấy! – Caro hỗn hển đáp.

Nó đã đào được một cái lỗ vuông dưới chân đồng rác.

— Phải đào sâu hơn nữa, đúng không chị?

— Đúng thế. — Lucy trả lời. — Em ra trông va ly đi. Để đẩy chị đào tiếp cho.

Chợt có con gì đó vừa chạy vụt ra từ bụi rậm ra . Lucy giật mình ngẩng mặt lên nhìn rồi buột miệng kêu lên một tiếng khi thấy một cái bóng đang lẩn trốn.

— Chắc là một con mèo. — Caro run run nói. — Ta cứ để nguyên va ly mà chôn hay là lôi ngài Wood ra?

— Em có nghĩ rằng rồi mẹ sẽ nhận ra sự mất tích của cái va ly này không? Caro lắc đầu.

— Nhà mình chẳng bao giờ dùng tới cái của nợ này nữa đâu.

— Vậy ta quẳng luôn cả va ly xuống. — Lucy quyết định. — Như vậy sẽ dễ dàng hơn.

— Rồi chúng mày sẽ phải lấy làm tiếc đấy, hai con nhãi ranh ạ! — Con rồi gào lên.

Chiếc va ly chao đảo rồi rơi đánh huych một cái dưới đáy hố.

— Em thấy buồn ngủ quá. — Caro lẩm bẩm.

Nó cởi giày rồi chui tọt vào trong chăn.

— Chị thì lại cứ tỉnh như sáo ấy. — Lucy nói trong khi vẫn đang ngồi ở mép giường. — Chị nghĩ rằng mình đang cảm thấy nhẹ người nên mới thế. Thật là may mắn khi đã trút bỏ được cái tạo vật quái quỷ ấy đi.

— Tất cả chuyện này đều có một cái gì đó thật quý quái. — Caro vừa nói vừa đập tay vào gối. — Ba mẹ sẽ chẳng bao giờ tin đó là sự thật. Ngay em cũng vậy, cho tới tận bây giờ em cũng chưa chắc rằng mình đã tin ở điều ấy.

— Em đã để cái xẻng vào chỗ cũ chưa? – Lucy hỏi.

Caro gật đầu.

— Em đã dựng đúng chỗ cũ rồi. – Caro vừa trả lời vừa ngáp.

— Em cũng đã đóng cửa nhà xe lại rồi chứ?

— Xuyt! Rồi! Em phải ngủ đây. Ít nhất thì ngày mai ta cũng không phải tới lớp. Vì vậy có thể dậy muộn được.

— Ôi! Sao mình chẳng buồn ngủ tí nào cả! – Lucy thở dài. – Tự nhiên chị thấy đầu óc trống rỗng quá. Cứ như vừa trải qua cơn ác mộng khốn nạn ấy. Chị tự nhủ rằng... Caro? Caro, em ngủ rồi à?

Không có tiếng trả lời, Caro đã ngủ.

Lucy ngửa mặt lên nhìn trần nhà rồi kéo chăn đến tận cằm. Tự nhiên nó cảm thấy lạnh. Nó như vẫn chưa trút bỏ được cái ẩm ướt và lạnh thấu xương của buổi sáng sớm.

Một lúc sau, các suy nghĩ quay cuồng xung quanh các sự kiện xảy ra suốt đêm như tan biến dần đi, Lucy cũng dần thiếp đi.

Tám giờ rưỡi sáng, tiếng ầm ĩ của động cơ gì đó làm Lucy choàng tỉnh dậy. Nó vươn vai, dụi mắt rồi bước thấp bước cao đi về phía cửa sổ.

Bầu trời hôm nay xám xịt. Ngoài cửa sổ, ở khu đất bên cạnh phía sau ngôi nhà mới có hai chiếc xe lu đang cần mẫn làm việc.

“Không hiểu họ có đề bẹp cái đồng phế thải to tướng ấy không nhỉ? – Lucy thầm nghĩ. – Nếu họ làm như vậy thì quả là tuyệt cho hai chị em mình quá!” – Lucy bất giác mỉm cười. Mặc dù không ngủ được nhiều, song nó vẫn cảm thấy trong người dễ chịu.

Caro vẫn đang ngủ say như chết. Sau khi khoác thêm cái áo dài vào người, Lucy rón rén bước ra khỏi phòng.

— Con chào mẹ! – Nó vui vẻ chào khi bước vào trong bếp.

Bà Lafaye quay ngoắt lại nhìn nó. Lucy ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt tức giận của mẹ. Nó nhìn theo cái hất hàm của bà mẹ.

— Không thể như vậy được! – Nó buột miệng kêu lên.

Ngài Wood đang ngồi chồm hồm trên chiếc ghế đầu, hai tay nó đặt lên trên gối. Tóc tai, mặt mũi nó dính đầy bụi gạch đỏ quạch. Lucy kinh hãi đưa tay che mặt.

— Mẹ tưởng con đã hứa sẽ không bao giờ cho cái đồ bẩn thỉu này xuống đây nữa cơ mà! – Bà Lafaye quát. – Chẳng hiểu ai đã biến con thành kẻ dỏ điên dỏ dại vậy không biết? – Bà vừa nói vừa giận dữ quay mặt về phía bồn rửa bát.

Con rồi nghiêng đầu, nháy mắt rồi nhả nhỏ không thành tiếng.

Trong khi Lucy ngậy người ra đứng nhìn bộ mặt cười của con rồi, ông Lafaye chợt bất ngờ xuất hiện ở ngoài ngưỡng cửa.

— Em đã xong chưa? – Ông hỏi vợ.

Bà Lafaye dừng tay và quay sang phía ông:

— Xong rồi. Bây giờ em chỉ còn việc đi tìm cái túi thôi. – Bà vừa nói vừa đi ra khỏi bếp.

— Ba mẹ định đi đâu đấy ạ? – Lucy lúng túng hỏi, mắt không rời khỏi con rồi.

— Ba mẹ phải đi mua một số thứ. – ông Lafaye trả lời rồi đi vào bếp và nhìn qua cửa sổ.

— Trông trời có vẻ muốn mưa đấy.

— Ba mẹ đừng đi! – Lucy khẩn khoản nói.

Ông Lafaye quay về phía con gái:

— Hà?

— Con xin ba mẹ đừng đi!

Ông Lafaye chợt nhìn thấy con rồi.

— Ơ kìa, cái con rồi này lại đang làm gì ở đây thế? – Ông tức giận hỏi.

— Con tin rằng ba má sẽ mang nó ngay tới cửa hàng. – Lucy nhanh nhẩu gợi ý.

— Tất nhiên là có, nhưng không trước thứ hai. Cuối tuần, các cửa hàng đều đóng cửa.

Con rồi lại chớp chớp mắt nhưng ông Lafaye không để ý.

— Ba mẹ cần phải đi ngay bây giờ thật sao? – Lucy lí nhí hỏi.

Ông Lafaye chưa kịp trả lời thì bà vợ đã xuất hiện ngoài cửa.

— Này, anh cầm lấy đi! – Bà vợ vừa nói vừa tung chìa khóa xe ô tô cho chồng.

Ông Lafaye đi ra ngoài cửa.

— Tại sao con lại không muốn ba mẹ đi?

— Con rồi... – Lucy ấp úng.

Nhưng nó biết rằng dù nó có nói gì đi nữa nó cũng chỉ chuốc lấy sự thất vọng mà thôi. Ba mẹ nó sẽ không thèm nghe, sẽ chẳng bao giờ tin vào những chuyện bị cho là bậy bạ ấy.

— Dạ, chẳng có gì đâu ạ. – Nó ấp úng nói lại.

Giây phút sau, nó nghe thấy tiếng ô tô rồ máy. Ba mẹ nó đã đi rồi.

Bây giờ chủ còn lại một mình nó với con rối bị quỷ ám kia.

Ngài Wood xoay chiếc ghế đầu quay về phía nó và nhìn nó bằng ánh mắt đầy tức giận.

— Tao đã báo trước với mày rồi mà. – Con rối gầm lên.

Con Cookie chẳng hiểu từ đâu chạy xốc vào trong bếp. Nó quẫy đuôi dí sát mũi xuống đất hít hơi những giọt mứt bị vương vãi trong bữa ăn sáng.

— Cookie, mày ở đâu về đấy? – Lucy hỏi, lúc này nó có phần yên tâm hơn vì đã có bạn ở bên cạnh.

— Nó vừa chạy lên phòng và đánh thức em dậy đấy. – Caro vừa đáp lời vừa bước vào bếp, mắt nó vẫn còn đỏ ngầu lên vì buồn ngủ. Hôm nay, nó mặc một cái váy chơi ten-nít và một cái áo cộc màu hồng.

— Con chó này sao ngu ngốc thế không biết!

Cookie chẳng biết gì đến những lời nguyên rủa này, nó vẫn tiếp tục hít hơi đất dưới cái ghế đầu của ngài Wood.

Vừa lúc đó Caro nhận ra con rối.

— Ôi! Không!

—Ồ! Có chứ! – Con rối chữa lại. – Ta đã trở về! Và ta rất lấy làm bực mình về cách cư xử của chúng mày!

Caro há hốc mồm vì kinh ngạc và sợ hãi, nó từ từ quay sang nhìn Lucy.

Lucy vẫn không rời mắt khỏi con rối. “Không hiểu nó đang có ý định gì đây? – Nó tự hỏi. – Làm thế nào để có thể nhốt được nó lại bây giờ.”

Chôn nó xuống đất vẫn chưa đủ. Rõ ràng là nó đã thành công trong việc trốn thoát ra khỏi chiếc va ly và chui được lên trên mặt đất. Chẳng lẽ nó lại có một phương tiện kỳ bí nào đó ở dưới ấy?

Với nụ cười không bao giờ biết tắt, ngài Wood nhún người nhảy huych xuống đất, gót giày của nó nện xuống nền nhà đánh đập một cái khô khốc.

— Ta rất lấy làm bực mình về hai đứa mày! – Con rối lại rống lên.

— Thế mày định làm gì bây giờ nào? – Caro hỏi mà mặt tái mét lại.

— Tao sẽ trừng phạt chúng mày. Ta cần phải chứng minh cho hai chị em mày biết ta là kẻ rất nghiêm túc!

— Khoan đã! – Lucy hét lên.

Nhưng ngài Wood đã chuyển chỗ thật nhanh chóng. Nó nhảy bổ tới chỗ con Cookie rồi đưa hai tay ra xiết chặt lấy cổ con chó.

Con rối cứ xiết chặt đôi bàn tay gỗ. Bị một vố bất ngờ, con chó vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ, nó giãy giụa và rú lên ằng ặc vì đau đớn.

— Ta đã báo trước cho chúng mày rồi mà. — Ngài Wood lại gầm lên mà không hề đếm xỉa gì tới những tiếng kêu yếu ớt của con chó nhỏ. — Hoặc chúng mày phải tuân lệnh ta, hoặc tất cả những gì chúng mày yêu thích sẽ phải hứng chịu những điều phiền toái nhất!

— Không! — Lucy gào lên.

Con Cookie vẫn đang giãy giụa với những tiếng kêu ằng ặc. Tiếng kêu đau đớn của con chó khiến Lucy phải rùng mình.

— Hãy thả con Cookie ra! — Nó hét lên.

Con rồi vẫn đang nhăn nhó cười. Còn con chó đang nấc lên từng tiếng vì nghẹt thở.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, cả hai chị em, không ai bảo ai, cùng nhảy bổ vào con rồi. Caro nắm lấy hai chân ngài Wood, Còn Lucy ôm lấy con Cookie và dùng hết sức lôi nó ra.

Caro lôi sắp con rồi xuống đất. Nhưng đôi bàn tay gỗ của nó vẫn cứ ôm chặt lấy cổ con chó.

Tiếng nấc nghẹn của Cookie mỗi lúc một rõ hơn, rõ ràng là lúc này nó đã bị thiếu sinh khí.

— Buông nó ra! Buông nó ra! — Lucy gào lên.

Nó tóm chặt lấy hai cánh tay con rồi, rồi bằng một động tác thô bạo và quyết liệt, nó giăng tung hai bàn tay gỗ ra.

Con Cookie ngã vật xuống đất rồi thở rít lên từng cơn. Sau đó, nó sợ hãi loạng choạng lết về một góc phòng rồi nằm im ở đó.

— Mày sẽ phải trả giá về điều đó! — Con rồi gằn giọng nói.

Rồi nó vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay của Lucy và lập tức tặng luôn cô nàng một cú đấm gỗ như cái chày đập vào giữa trán. Lucy hét lên đau đớn rồi đưa hai tay ôm lấy vết thương.

Đằng sau nó, con Cookie đã bắt đầu cất tiếng sủa đầu tiên.

— Buông ta ra! – Con rối quay về phía Caro ra lệnh, bởi lúc này nó vẫn bị cô bé tóm chặt hai chân.

— Không đời nào! – Caro kêu lên. – Lucy, chị hãy tóm lấy hai tay nó đi! Lúc này, đầu óc Lucy vẫn đang choáng váng vì cú đấm vừa rồi. Tuy nhiên, nó vẫn phải nhào người ra để túm lấy con rối một lần nữa. Nhưng con rối đã bắt ngờ cúi đầu xuống và đập một phát vào cổ tay cô bé.

— Áiii!

Lucy lùi lại và rú lên đau đớn.

Caro cầm cứng chân ngài Wood và giật mạnh một cái khiến nó ngã đập mặt xuống đất. Con rối gầm lên vì đau đớn và điên giận, nó ra sức vùng vẫy hòng thoát thân.

Lucy lại quyết liệt tấn công và lần này nó đã tóm được một tay, rồi một tay nữa của ngài Wood. Con rối cúi đầu xuống định ngoạm ầu một cái nữa vào tay cô bé nhưng không được. Lucy đã nhanh tay tránh được hàm răng gỗ của ngài Wood và bẻ hai cánh tay ngài ra sau lưng.

— Ta phải làm gì với nó bây giờ? – Caro hỗn hển nói.

Bất giác, Lucy nghĩ ngay tới hai cái xe lu đang san nền ở khu đất bên cạnh.

— Lại kia đi! Mình sẽ làm cho nó nát bét ra mới hả!

— Ta đã báo trước cho lũ chúng mày biết rồi đấy! Ta là một siêu nhân! – Con rối hét lên.

Không bận tâm tới những lời cảnh cáo ấy, Lucy mở tung cửa bếp ra rồi cả hai chị em cùng gắng sức mang tên tù binh đang giãy giụa ra ngoài.

Bên ngoài, bầu trời vẫn còn rất mù mịt, lất phất những hạt mưa

nhỏ. Tất cả cỏ cây đều ướt đầm nước. Hai chị em dừng lại đứng nhìn những chiếc xe lo to tướng đang lằm lũi san nền phía bên kia những bụi rậm thấp lè tè: một cái đang lằm ở phía sau ngôi nhà mới, còn một chiếc đang lằm ở phía đầu hồi, Trông chúng chẳng khác gì những con vật khổng lồ đang đè bẹp, nghiền nát tất cả những gì mà chúng gặp trên đường đi.

— Qua đằng kia! Nhanh lên em! – Lucy ra lệnh, tay nó vẫn giữ chặt lấy ngà Wood. – Quảng nó xuống dưới cái bánh lu ấy!

— Thả ta ra! Thả ta ra ngay! – Con rồi gào lên.

Nó quay ngoắt đầu lại định cắn vào tay Lucy.

Trên trời, xa xa bắt đầu rền lên những tiếng sấm.

Hai chị em sinh đôi chạy hết tốc lực về phía một chiếc xe lu. Đã rất nhiều lần cả hai chị em đều suýt ngã quy xuống bởi đám cỏ ướt trơn tuột.

Chỉ còn cách cái xe lu chừng vài mét nữa thì chúng chợt nhận ra con Cookie. Con chó cũng đang lao thẳng về phía chúng.

— Ôi không! Cái con chó ấy nó định chạy ra đây làm gì không biết.

Con chó vẫn lè lưỡi, chạy tung tăng trên đám cỏ ướt mềm. Mắt nó vẫn nhìn thẳng vào hai cô chủ nhỏ mà lao thẳng tới cái bánh xe lu.

— Không được, Cookie! Không, Cookie, không được thế! – Lucy hét khản cả cổ.

Cả hai chị em cùng buông ngài Wood ra rồi giơ tay, lao người về phía con chó. Chúng ngã sấp người xuống đám cỏ ướt.

Con Cookie vẫn chẳng biết cái gì. Nó liên tục nhảy căng lên vì cái trò đuổi bắt này.

— Ê! ra khỏi nơi này ngay! Lũ trẻ, tụi bay điên hay sao đấy? – Người lái xe lu quát to lên từ trên ca bin.

Hai chị em bò dậy rồi quay về phía ngài Wood. Lúc này cơn mưa bắt đầu nặng hạt. Một tia chớp bất chợt lóe sáng loảng ngoảng trên bầu trời.

— Ta đã tự do rồi! Bây giờ, ta sẽ đi trả thù! – Con rối vừa gào lên vừa vung cao tay lên trời vẽ đặc thẳng.

— Bắt lấy nó! – Lucy hét lên.

Hai chị em cúi thấp người chạy đuổi theo con rối đang co giò lên chạy. Ngài Wood không hề biết rằng đằng trước còn có một chiếc xe lu thứ hai. Chiếc xe bánh lu không lồ đen nặng lăn thẳng lên người nó, lật sấp nó xuống, rồi nghiền nát nó với một tiếng kêu khô khốc. Sau đó là một tiếng xì kéo dài như một quả bóng bị xì hơi.

Chiếc xe lu hơi bị chao đảo từ trước ra sau. Từ cái mảnh thân tàn của con rối bỗng vọt lên một luồng khí nhỏ xanh lè rồi bay vút lên không trung như một cây nấm quái quỷ khổng lồ.

Con Cookie không thấy chạy lảng xảng nữa mà đứng im như hóa đá. Hai mắt nó cứ nhìn chằm chằm vào đám mây quỷ quái đang lơ lửng bay lên bầu trời xám xịt.

Caro và Lucy há hốc mồm nhìn cảnh tượng bất ngờ vừa xảy ra. Đám mây quỷ ám bị gió và nước mưa đẩy tới bao trùm lấy cả hai chị em sinh đôi.

– Trời! Kinh quá! – Caro thốt lên.

Cái mùi bốc ra từ đám mây thật chẳng khác gì mùi trứng thối.

Cho tới lúc này con Cookie mới dám khe khẽ rên lên ư ừ.

Chiều xe lu đứng khựng lại. Người tài xế nhảy bổ từ trên ca bin xuống rồi bước vội về phía hai chị em. Đó là một người đàn ông nhỏ thó, nhưng lại có hai cánh tay chắc nịch, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn.

– Chú vừa cán phải cái gì phải không? – Ông ta hỏi.

– Vâng, nhưng không hề gì. Đó chỉ là một con rối cũ thôi mà, chú.
– Lucy trả lời.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm. Rồi ông ta cúi xuống nhìn vào dưới bánh xe lu. Hai chị em tiến lại gần cái xe để cái tàn tích của ngài Wood. Cái thân thể gỗ của nó đã bẹp gí trong cái quần bò và chiếc áo sơ mi dính be bét đầy cát. Người tài xế đứng dậy rồi lấy tay áo quệt lau trán.

– Chú rất lấy làm tiếc. Nhưng lúc đó chú đã không thể nào phanh kịp được! – Ông ta nói.

– Không có gì nghiêm trọng đâu chú ạ. – Lucy vừa đáp lại vừa toe toét cười.

– Vâng, đúng thế đấy chú ạ! Điều đó chẳng có gì hệ trọng đâu! – Caro nói thêm vào.

Con Cookie chạy sán đến để hít hơi cái mảnh tàn của ngài Wood.

– Thế các cháu định làm cái gì ở dưới trời mưa như thế này? – Người tài xế hỏi tiếp.

Caro nhún vai, còn Lucy lắc đầu:

– Bọn cháu?... À, bọn cháu đi gọi con chó về ấy mà.

Người đàn ông nhặt lấy cái mảnh thân tàn của ngài Wood, ngắm nghía một lát rồi hỏi:

— Thế các cháu có muốn lấy lại mẫu gỗ này nữa không?

Lucy lắc đầu quây:

—Ồ! Không! Chú có thể vứt nó vào thùng rác cũng được.

— Vậy thì bây giờ hai đứa nên đi tìm chỗ trú ẩn đi, kéo cảm lạnh đấy. – Người tài xế khuyên hai chị em sinh đôi.

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cất tiếng cười vì vui mừng và nhẹ nhõm.

Hai chị em chúi chân vào thảm cửa rồi mở cửa bếp ra. Con Cookie chạy vào đầu tiên.

— Chà chà! Đúng là một buổi sáng nhớ đời! – Caro thở phào.

Một tia chớp nữa lại lóe lên loảng ngoảng trên nền trời, tiếp sau đó là những tiếng sấm nổ đình tai nhức óc.

— Chị ướt hết cả người rồi! – Lucy vừa cười vừa chỉ vào người. – Chị phải lên thay quần áo đây!

— Em cũng thế.

Caro đi theo chị.

Khi bước vào phòng, chúng mới chợt nhận ra hai cánh cửa sổ vẫn đang mở toang, hai tấm rèm đang bay lên phàn phật trước gió, nước mưa hắt ướt cả một góc phòng.

— Ơ kìa! – Lucy vừa kêu lên vừa chạy vội ra khép cửa sổ lại.

Khi nó cúi xuống để với lấy tay nắm cửa. Clac-Clac chợt đứng dậy rồi nắm lấy tay nó.

— Ê! Cuối cùng thì cái gã ấy cũng đã đi rồi à? – Con rối bất ngờ hỏi bằng một giọng ồm ồm. – Vậy mà ta cứ tưởng rằng nó sẽ chẳng bao giờ rời khỏi đây cơ đấy...